LITERAȚI

SANTA MONTEFIORE

SIMON SEBAG MONTEFIORE

„Savuroasă, amuzantă și minunat ilustrată!“
The Times

ORDINUL IEPURILOR REGALI DIN LONDRA

Ilustrații de KATE HINDLEY

PANDORA M

Santa Montefiore
Simon Sebag Montefiore

Ordinul Iepurilor Regali din Londra

Ilustrații de Kate Hindley

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă

LITERATI

The Royal Rabbits of London
Simon Sebag Montefiore și Santa Montefiore
Ilustrații de Kate Hindley

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
W: **pandoram.ro**

Pandora M face parte din Grupul Editorial Trei

ISBN ePUB: 978-606-978-082-4
ISBN PDF: 978-606-978-083-1
ISBN Print: 978-606-978-059-6

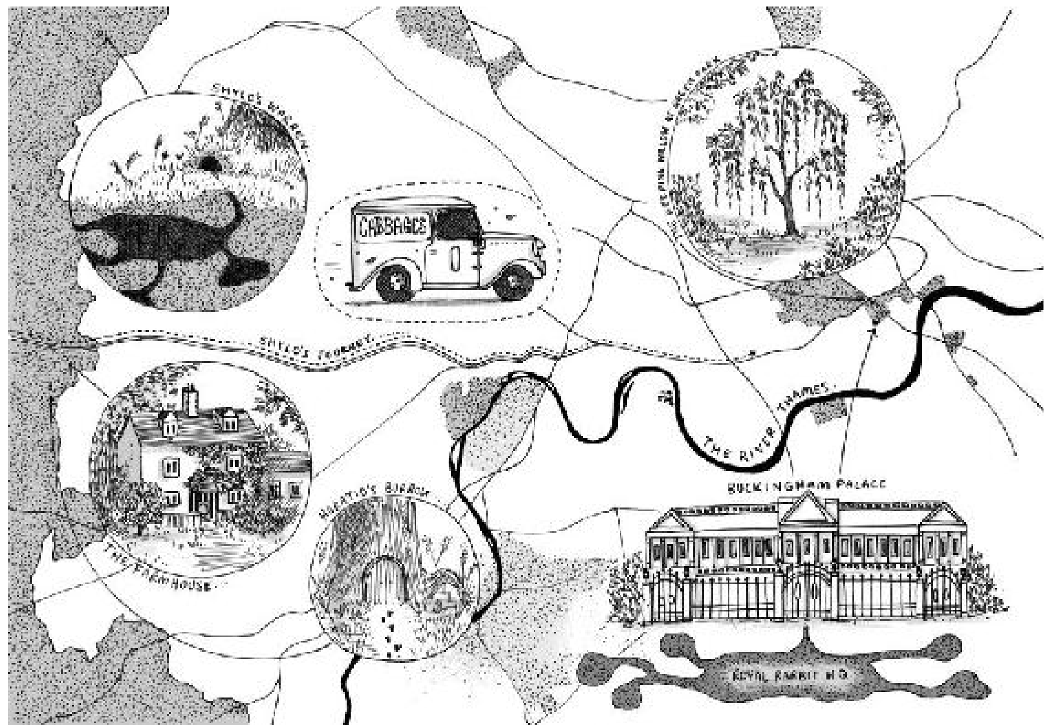
Editori: Magdalena Mărculescu, Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Fondator: Ion Mărculescu, 1994
Redactor: Carmen Botoșaru
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Mihaela Gavriloiu
Corectură: Lorina Chițan, Dușa Udrea-Boborel

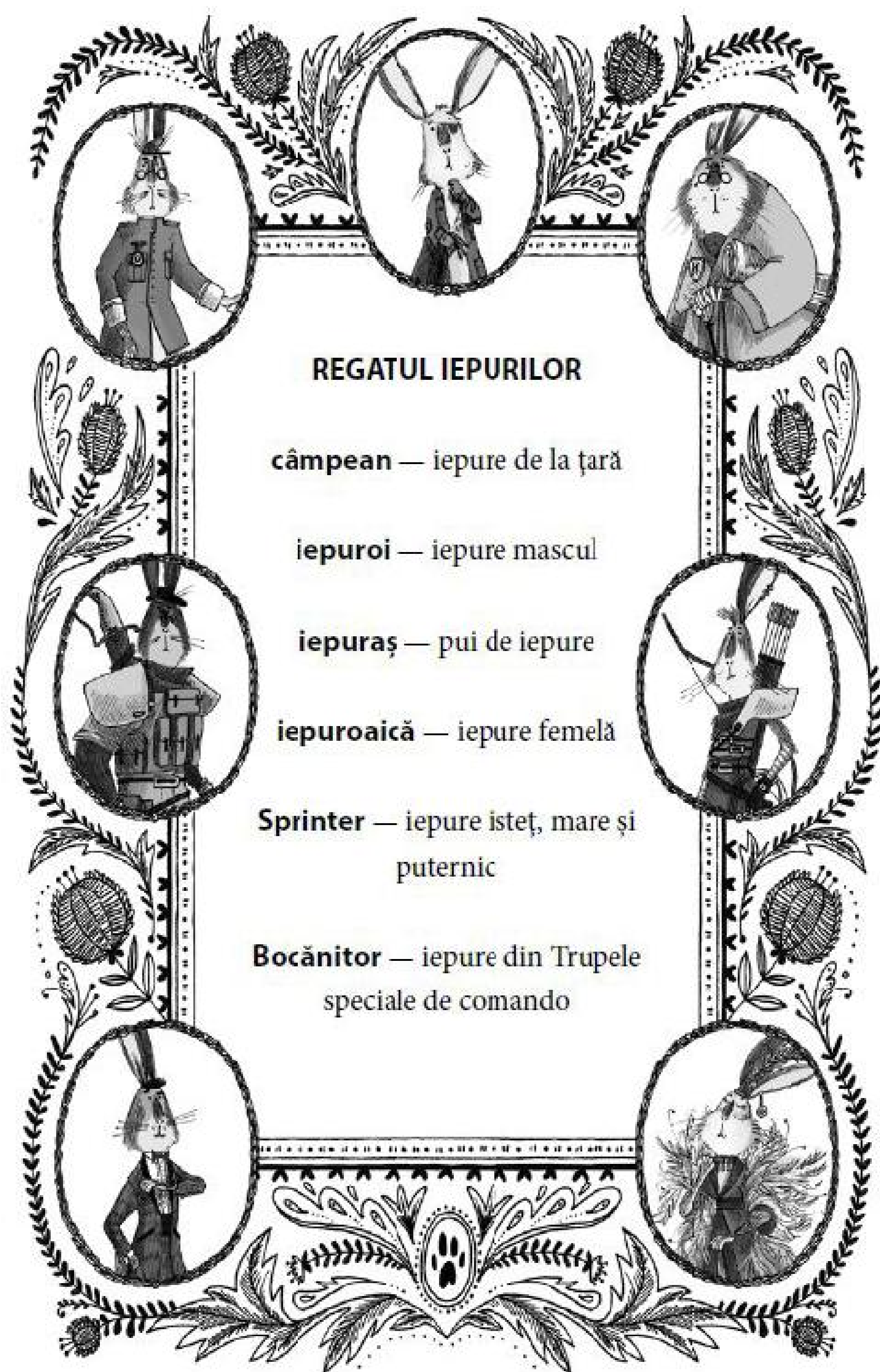

elefant

Scumpului nostru fiu, Sasha,
care și-a imaginat această carte

CABBAGES
SHYLO'S JOURNEY
THE RIVER THAMES
BUCKINGHAM PALACE
ROYAL RABBIT H.Q.

REGATUL IEPURILOR

câmpean — iepure de la țară

iepuroi — iepure mascul

iepuraș — pui de iepure

iepuroaică — iepure femelă

Sprinter — iepure isteț, mare și puternic

Bocănitor — iepure din Trupele speciale de comando

CAPITOLUL 1

Într-o vizuină adâncă și întunecată de la marginea pădurii, Horatio, bătrânul iepuroi cenușiu, a auzit un foșnet de frunze și lipăit de lăbuțe. A pus cartea jos, a ciulit urechile și s-a îndreptat de spate în fotoliul său mare și jerpelit, unde stătea să se încălzească în fața focului.

Horatio era bătrân și cărunt și nu-i mai rămăsese decât un ciot din laba stângă dindărăt, dar încă avea auzul bun și a ascultat cu atenție zgomotul pașilor ce se apropiau. Inima a început să-i bată mai iute și bătrânul iepure a tras ușurel de mânerul bastonului, scoțând la iveală lama unei săbii care a sclipit în lumina slabă.

Când un iepure este hăituit de dușmani care vor să-l omoare, niciodată nu mai doarme liniștit.

— Cine-i acolo? a întrebat el uitându-se peste rama crăpată a ochelarilor.

Vocea i-a sunat neobișnuit de groasă, mai degrabă ca mârâitul unui câine decât ca torsul gutural al unui iepure.

— Sunt eu, Shylo Coadă-Arămie, a răspuns agitată o voce plăcută.

În pragul ușii, Shylo a bătut ușor în pământ cu lăbuța din spate — căci așa fac iepurii politicoși când sosesc undeva — și a mustăcit.

Horatio s-a liniștit și a băgat sabia înapoi în baston.

— Intră, tinere Shylo Coadă-Arămie, a spus el.

Dar iepurele cel mic și slăbănog a ezitat, deși mai venise pe la Horatio de cel puțin zece ori, căci bătrânul iepuroi era o apariție care încă îi inspira teamă.

— Nu-ți fie frică! Te-ai întors să mai asculți povești despre Lumea Veche, nu-i așa? l-a întrebat torcând mulțumit Horatio, al cărui zâmbet a lăsat să se vadă un dinte îngălbenit și rupt.

— Da, a răspuns Shylo și a intrat lipăind în camera întunecoasă.

Horatio s-a uitat la umerii înguști ai lui Shylo, la trupul lui costeliv, la peticul roșu purtat peste un ochi ca să-i corecteze privirea chiorâșă și și-a dat seama că n-a mai văzut un iepuraș mai slab și mai pricăjit decât el. Însă Horatio știa că

aparențele pot fi înșelătoare. La urma urmei, nu fusese și el la fel de slab și pricăjit odinioară? Nu pe urmă crescuse și se înălțase bine de tot?

Curajul micului iepuraș l-a făcut să zâmbească, deoarece Conducătorii Galeriei nu numai că interziseseră oricui să se aventureze atât de aproape de fermă, dar era absolut, categoric și indiscutabil interzis oricui să-l viziteze pe Horatio.

Când Horatio poposise aici cu ani în urmă, cu trupul schilodit și inima frântă, ca să nu mai zicem de felul lui ciudat de-a fi, căci el aparținea unei rase de iepuri foarte speciale, toți i-au închis în nas ușile vizuinilor. Fusese nevoit să-și construiască o casă în cealaltă parte a pădurii, la doar câțiva pași de ferma din fundul văii.

Într-adevăr, frica de străini era teribilă. Dar curiozitatea lui Shylo se pare că a fost mult mai mare decât frica lui de la-nceput. Într-adevăr, în primul rând curiozitatea l-a condus pe micul iepuraș la vizuina lui Horatio și l-a îndemnat să revină de atâtea ori după aceea.

— Unde i-ai spus mamei tale că te duci de data asta? a întrebat Horatio.

— I-am spus că mă duc să dezgrop niște napi, a răspuns Shylo în timp ce o ureche i s-a pleoștit pe frunte, de rușine că nu găsise o minciună mai bună.

— Lasă, sigur n-o să te găsească nimeni în partea asta de pădure.

Horatio a arătat spre bufet cu o labă tremurândă pe care o ținea mereu acoperită cu un bandaj.

— Acolo o să găsești o pungă cu napi. Nu pot să te trimit înapoi cu mâna goală. Știi că, dacă vii să mă vezi, ai putea să ai necazuri.

— Mama zice că ești...

Shylo s-a oprit brusc șovăind, căci nu era prea politicos ce spusese mama lui.

— Nebun? a continuat Horatio râzând pe înfundate, apoi l-a cuprins un acces de tuse. Știu ce se spune despre mine. Că mi-am pierdut mințile, că dușmanii mei mă vor găsi aici și astfel îi voi pune pe toți într-un mare pericol. Frica se naște din ignoranță, Shylo Coadă-Arămie. Să nu uiți asta. Conducătorii voștri n-au cum să știe.

Shylo s-a uitat la cicatricea lungă de pe obrazul bătrânului iepure, la laba bandajată, la ciotul urât al piciorului lipsă, la urechea lui stângă ce părea că-i fusese smulsă aproape în întregime, și a înțeles de ce altor iepuri le era frică de nebunul Horatio. Bătrânul iepuroi părea că se luptase cu Tobias, motanul de la fermă, și câștigase. Dar Shylo

descoperise, absolut din întâmplare, că, odată ce ajungeai să-l cunoști, iepuroiul rănit în luptă era un iepure surprinzător de blând.

Horatio și-a scos ochelarii.

— Stai jos, Shylo. Unde am rămas data trecută?

Shylo s-a dus la bibliotecă și a scos de-acolo un cărțoi mare și greu, pe care s-a căznit să-l care. S-a cocoțat pe un scăunel lângă Horatio și a împins cartea acoperită cu pânze de păianjeni pe genunchiul uriașului iepuroi. Horatio a citit titlul:

— *Ascensiunea și decăderea Marelui Imperiu Iepuresc*.

— Mi-ai povestit despre Marele Imperiu Iepuresc, a spus Shylo nerăbdător. Când Marii Iepuri ai Angliei conduceau aproape toată Lumea Iepurească. Pe vremea aceea, Lumea Oamenilor era dominată de Marele Imperiu Britanic. Precum deasupra, așa și dedesubt, parcă așa ai spus. Apoi ambele imperii au decăzut...

— Da, britanicii au pierdut multe teritorii pe care le cuceriseră în ținuturi îndepărtate, la fel și Marii Iepuri, l-a întrerupt Horatio. Acum America este cea mai puternică țară din Lumea Oamenilor, iar iepurii americani sunt cei mai puternici din Lumea Iepurească. Dar să o luăm cu începutul. Povestește-mi despre jurământul făcut cu mult timp în urmă de a apăra Familia Regală. Povestește-mi despre grupul iepurilor de elită.

Lui Shylo i-au strălucit ochii de încântare.

— Cu sute de ani în urmă, pe vremea când era la cârma Angliei, Regele Arthur a declarat că plăcinta cu carne de iepure ar trebui să fie mâncarea preferată din regat. Numai că Prințul Mordred, nepotul său de șapte ani, adora iepurii. El a îngenuncheat în fața întregii curți și l-a implorat pe unchiul său să se răzgândească.

Regele Arthur a fost un rege înțelept, care ținea tare mult la Mordred, așa că, după ce a stat puțin pe gânduri, a hotărât ca plăcinta cu carne de vită să fie mâncarea preferată. Astfel a fost cruțată viața a mii de iepuri, iar plăcinta cu carne de vită a devenit mâncarea preferată a britanicilor. Cel mai brav și mai înțelept dintre toți iepurii a dorit să-i mulțumească Prințului Mordred și au jurat credință Familiei Regale a Angliei. Au construit o galerie sub castelul din Camelot și și-au luat numele de Iepurii Mesei Rotunde.

— În clipa când Regele Arthur i-a eliberat pe iepuri de Blestemul Plăcintei de Iepure, s-a întâmplat ceva magic, nu-i așa, Shylo? a spus Horatio. Copiii și numai copiii au primit harul de a-i vedea pe acei iepuri foarte speciali. Însă este un har care se păstrează numai pe durata copilăriei. Când cresc mari, își pierd această putere magică și văd doar iepuri obișnuiți, precum ceilalți.

Shylo a dat din cap, dornic să continue.

— Multe sute de ani mai târziu, când Familia Regală s-a mutat la Londra, Iepurii Mesei Rotunde au devenit Iepurii Regali din Londra. Au construit o imensă galerie sub Palatul Buckingham și au continuat să-și onoreze jurământul.

— Într-adevăr, l-a întrerupt Horatio, și ei nu-l vor uita niciodată. Vezi tu, dacă n-ar fi fost acei bravi Cavaleri, regii și reginele Angliei nici n-ar fi existat. Ei habar n-au cât au trudit Iepurii Regali ca să-i apere de pericole.

Ochiul neacoperit al lui Shylo a strălucit de fascinație.

— Urma să-mi povestești despre câini... despre Haită.

De data asta, Horatio a devenit foarte sobru, iar ochii i-au scăpărat ca niște cuțite în lumina lunii. Shylo s-a gândit că, dacă frații și surorile lui l-ar vedea acum pe bătrânul iepure, ar leșina de frică.

Bătrânul iepure și-a șters ochelarii cu o batistă.

— Haita..., a spus el și mârâitul lui a sunat ca un zgomot de gheață spartă. Un singur iepure a reușit să scape cu viață din Coteţul câinilor, a spus el pe un ton sumbru. Un iepuroi isteț, care a scăpat de la moarte ca prin urechile acului... dar *asta* e altă poveste. Ceilalți? Le-au pus pielea pe băț. Cu zecile. Vase pline cu cozi de iepure; blide pline cu labe de iepure. Și mirosul...

Nările i-au fremătat de dezgust, iar Shylo s-a gândit la cel mai oribil miros pe care îl știa, cel de la un porumbel putrezit, omorât de Tobias, și și-a zis că, fără îndoială, Coteţul mirosea chiar mai rău de-atât. S-a strâmbat dezgustat la gândul acesta, căci Shylo avea un nas neobișnuit de sensibil.

Horatio și-a pus din nou ochelarii pe nas, iar ochii i s-au văzut mari și înroșiți de după lentile.

— Câinii aceia pot smulge inima unui iepure dintr-o singură mușcătură, a continuat el sinistru, iar lui Shylo au început să-i tremure genunchii. Sunt tot felul de pericole prin pădurile astea, de la vulpi care umblă după pradă și șoimi năprasnici, pe urmele lăsate de mașinile de teren și tractoare, la ferma unde ne hăituiesc Tobias și arma fermierului Plugaru ne împușcă pentru tocană.

Shylo s-a cutremurat la aceste vorbe, căci tatăl lui fusese omorât de pușca aceea când Shylo era mic, și de-atunci îi era mereu frică de fermierul Plugaru.

—Dar crede-mă, a continuat Horatio, când îți spun că nimic nu stârnește mai multă frică în inima unui iepure decât câinii cu colți galbeni din Haită.

Lui Shylo i s-a făcut brusc frică, deoarece Horatio nu mai vorbea la timpul trecut, ci la timpul prezent. Era sigur că Iepurii Regali din Londra și Haita dispăruseră în negura timpului?

— Dar ei nu mai există, câinii aceștia... nu-i așa? a întrebat el cu un glas pițigăiat ca un chițăit.

Horatio a văzut că îl speriase pe bietul iepuraș și i-a părut rău.

— Cred că-i timpul să te duci acasă, tinere Shylo, a spus el, bătându-l ușurel pe lăbuță. Mai am câteva ziare pentru tine. Iepurii nu prea mai citesc în ziua de azi, însă înțelepciunea vine din citit.

I-a dat lui Shylo un vraf de ziare mototolite și a zâmbit din colțul gurii.

— Le-am furat de la fermă. Tobias ăla e un pericol public. Ai face bine să te ferești de el.

— Mulțumesc, a spus Shylo, îndesându-le sub braț.

— Nu uita de napi și încearcă să nu te prindă careva în drum spre casă.

Shylo a fugit mâncând pământul până la Galerie, căci în imaginația lui începuse să vadă numai câini ce mârâiau amenințător de după fiecare tufă sau copac.

CAPITOLUL 2

Când a ajuns la Vizuină, Shylo a coborât fuguța prin tunel și i-a dat mamei sale punga cu napi. Ea s-a uitat la săculețul cu legume putrezite și a oftat.

— Of, Shylo! Asta-i tot ce-ai reușit să găsești?

De ce, în timp ce toți ceilalți copilași ai ei erau atât de ageri și de sprinteni, Shylo era atât de încet și de stângaci? Îl iubea pe mezin ca pe ochii din cap, dar în fiecare zi își făcea griji că poate l-a mâncat vreo vulpe sau a fost înghițit de vreuna dintre acele mașini agricole rotitoare.

Shylo a sărit pe un scaun și a scos ziarele pe care i le dăduse Horatio. Asta o mulțumea pe mama lui, fiindcă ceilalți copii ai ei nu voiau niciodată să citească, preferând jocurile gălăgioase.

Chiar atunci, cei trei frați și cele trei surori ale lui Shylo au sosit cu niște saci plini de legume furate de pe câmpul fermierului, în comparație cu care punguța cu napi a părut de-a dreptul jalnică.

— Ha! Asta-i *tot* ce-a putut să aducă piticania? a strigat batjocoritor fratele lui cel mare, Maximilian.

Maximilian a tras de peticul prins cu elastic peste ochiul lui Shylo și i-a dat drumul cu o plesnitură, făcându-l pe frățiorul lui să scâncească de durere.

— Nu ești bun de nimic, dar de nimic! Nu știu de ce te-ai mai obosit să te dai jos din pat azi-dimineață!

Apoi Maximilian a început să țopăie prin cameră, făcând sărituri și salturi uriașe ca să arate cât de în formă și de atletic este *el*.

— Zău, Maximilian, ești prea lăudăros, a spus mama lor râzând.

Shylo a văzut ce mândră era de fratele lui mai mare și ar fi vrut și el să poată să sară și să facă astfel de salturi prin cameră, însă nu era în stare decât de niște țopăieli stângace.

— Ajunge, toată lumea, a spus ea. E ora ceaiului. Lasă-l în pace pe Shylo.

— Mă descurc și singur, a mormăit Shylo în timp ce frații și surorile lui au luat loc la masă și au început să-și umple

farfuriile cu mâncare.

Mama lui i-a așezat mai bine peticul peste ochi.

— Nu va mai trebui să-l porți mult timp, scumpule, a zis ea cu blândețe. Doar până ți se mai întărește vederea.

Shylo ar fi vrut să le zică fraților și surorilor lui povestea despre Haită pe care i-o spusese Horatio. *Asta* l-ar speria, chiar și pe Maximilian, care zicea că nu se teme de nimic. Dar știa că nu trebuie să dezvăluie nimic despre întâlnirile secrete cu bătrânul iepure, pentru că ar avea mari necazuri.

— Mănâncă și tu ceva, a adăugat mama lui. Păstârnacul te ajută să crești mare și puternic.

Dar se vedea după privirea ei că nici ea nu credea lucrul acesta.

Shylo îi privea cu invidie pe frații săi. Toți aveau blana maronie și lucioasă, cozi albe și groase, picioare lungi și urechi bățoase și erau extrem de mulțumiți de ei. S-a gândit că, probabil, mama lor îi iubea mai mult pe ei decât pe el. S-a urcat pe un scaun și, adulmecând neajutorat prin vasele aproape goale de pe masă, a căutat ceva care să-l facă mare și puternic.

În seara aceea, Shylo stătea la gura tunelului care ducea în Vizuină și se uita la stelele care sclipeau pe cerul de satin. Și-ar fi dorit să fie inteligent și curajos ca iepurii ordinului secret care au trăit cândva sub Palatul Buckingham și au protejat de pericole Familia Regală a Angliei. Visa la o viață plină de aventură. Își dorea să joace un rol măreț în Istoria Iepurilor, dar îi era teamă că pățește ceva și să stea departe de mama lui.

A oftat. Maximilian avea dreptate: nu exista iepure mai neputincios și mai pricăjit decât el. Chiar și Shylo își dădea seama că visurile lui erau mult prea mari pentru trupul său atât de mic.

A doua zi dimineață, Shylo a fost trezit din somn de Maximilian, care îi striga la ureche:

— Shylo, scoală-te! Șobolanii au pătruns în Galerie! Trebuie să ieșim ACUM!

Sora lui Shylo, Blythe, a tras pătura de pe el.

— Da, acum! Scoală-te, scoală-te!

Celelalte două surori ale lui, Elvira și Erica, stăteau în prag, frângându-și lăbuțele.

— Grăbește-te, altfel șobolanii ne vor mânca pe toți!

Shylo a sărit din pat, dar era atât de îngrozit, încât i s-au înmuiat genunchii și a căzut grămadă. Maximilian l-a ridicat cu brutalitate pe lăbuțe.

— Haide, Piticanie, altfel te prind șobolanii!

Shylo n-a mai pierdut vremea stând să-și caute hainele. A luat-o la fugă prin Vizuină îmbrăcat în pijama. Când a trecut în goană prin bucătărie, a doborât cana cu suc de morcovi, care a căzut și s-a spart. Farfuriile s-au împrăștiat și scaunele s-au răsturnat. Disperat să fugă de fălcile temuților șobolani, Shylo nu știa cum să iasă mai repede. Inima îi bătea atât de tare și atât de repede, încât Shylo credea c-o să-i sară din piept.

Când a ajuns la gura Vizuinii, n-a văzut pe nimeni în afară de Maximilian și ceilalți frați ai lui care se prăpădeau de râs. Râdeau atât de tare, încât se țineau de burtă ca să nu plesnească.

— Păcăleală de 1 aprilie! a spus Maximilian.
— Și tu ești cel mai mare fraier de 1 aprilie! au strigat surorile lui la unison.
Brusc, Shylo s-a simțit penibil că era în pijama. Pe lângă ei au trecut alți iepuri, țopăind în drum spre câmpie, și a văzut că râdeau pe ascuns în lăbuțe. Îndurerat și rușinat, s-a abținut să nu plângă.
— Unde-ți e simțul umorului, Piticanie? a întrebat Maximilian râzând. E doar o glumă.
— Da, e doar o glumă, au repetat ceilalți. Zău așa, Shylo nu știe să se amuze!

La micul dejun, mama a observat că Shylo era mai tăcut decât de obicei, dar abia seara, când el s-a ridicat mai devreme de la masă, plângându-se că-l doare stomacul, și-a dat seama că ceva era în neregulă. L-a găsit băgat în pat, deși încă nu era ora de culcare. S-a așezat lângă el și l-a mângâiat pe frunte.
— Ce s-a întâmplat, Shylo? l-a întrebat ea cu blândețe.
— Nimic, a răspuns el, fiindcă nu dorea să-i pârască pe frații și surorile lui.
Dar nici nu era nevoie. Mama lui știa, ca toate mamele, și îi părea rău.
— Lasă, într-o zi o să le arăți tu, i-a spus ea, sărutându-l cu dragoste. Într-o zi o să mă faci să fiu foarte mândră de tine.
Shylo a deschis ochii lui mari și căprui și o lacrimă i s-a prelins pe față.
— Eu cred în tine, Shylo, a adăugat ea. Tu trebuie doar să înveți să crezi în tine.

CAPITOLUL 3

A doua zi, dornic să audă mai multe povești despre Iepurii Regali din Londra, Shylo i-a spus mamei că vrea să iasă pe câmp să fure niște lăptuci fragede.

— Ferește-te de păsările prădătoare, l-a avertizat ea.

— Cu el nici nu s-ar sătura, a spus Maximilian chicotind, iar ceilalți frați și surori ai lui au chicotit împreună cu el.

Shylo nu știa cum să plece mai repede din Vizuină. A plecat țopăind prin tunel și a ieșit pe câmpul de la marginea pădurii, lăsând în urmă râsetele batjocoritoare ale fraților săi. Când s-a convins că era singur, a luat-o cătinel printre copaci.

Pe măsură ce Shylo se afunda tot mai adânc în pădure, copacii deveneau tot mai groși, cu umbra tot mai deasă, iar în jur domnea o liniște stranie. Deodată, în spatele lui a trosnit o crenguță și inima i-a tresărit în piept ca un greier neastâmpărat. S-a întors îngrozit să vadă cine e și, când colo, nu era nimeni altul decât Maximilian care stătea țanțoș lângă el ca o umbră uriașă.

— Unde crezi că te duci? l-a întrebat el, ridicându-se pe picioarele dindărăt și încrucișându-și brațele.

— Nu e treaba ta, a răspuns Shylo, încercând să pară curajos.

— Ba este, Piticanie. Sunt fratele tău mai mare și e datoria mea să te protejez. N-ar trebui să fii în partea asta de pădure. E periculos.

— Credeam c-o să fii mulțumit dacă mă mănâncă vreo vulpe.

Maximilian l-a privit cu ochii mijiți.

— Câmpia este în cealaltă parte, deci nu acolo te duceai. Ia spune, frățioare, *încotro te duci*?

Shylo a scuturat din cap, refuzând să-și dezvăluie secretul. Maximilian s-a întins să-l tragă de peticul de pe ochi, dar, înainte să-l apuce, Shylo s-a ferit și a zbughit-o în tufișuri. Știa că îl avantaja faptul că era mic. Cu Maximilian pe urmele lui, fugea în zigzag printre ierburile din pădure, sărind peste crengi și mărăcini, căutând cu disperare ceva mic sub care să se pitească.

S-a împiedicat de un buștean și s-a dus de-a rostogolul la vale de pe un dâmb, *bong-bong-bing-bing*, până s-a oprit în niște tufe de urzici. S-a ridicat și, încercând să nu ia în seamă că-l durea și-l ustura fundul, a plecat lipăind. Cu bătăile inimii bubuindu-i în urechi, a căutat un loc unde să se ascundă. În cele din urmă, a găsit: un stejar căzut, cu o groapă mică sub trunchiul uriaș, destul de încăpătoare cât să se furișeze în ea. Cu o ultimă sforțare, s-a aruncat sub trunchi.

Shylo a închis ochii, strângându-i bine, dar apoi a auzit niște chițăieli și chicoteli ascuțite. Abia îndrăznind să mai respire, de teamă că va vedea fața mare a lui Maximilian uitându-se la el prin gaură, a deschis încet ochii.

Un ochi, desigur, era acoperit de peticul roșu și nu vedea decât întuneric, dar celălalt a văzut prea bine cine făcea zgomotele, și nu era Maximilian. Prin gaura de sub trunchiul de copac, Shylo a văzut trei șobolani fioroși, mari și soioși, care își frecau degetele rozalii ca niște hoți în fața unei ulcele pline cu aur. Maximilian dispăruse, pentru că nici el, cu toată forța și vigoarea lui, nu se putea pune cu un șobolan!

Când erau foarte mici, tatăl lui Shylo îi învățase pe copiii săi „lecția despre șobolani".

„Lumea e plină de șobolani", le explicase Tatăl Iepure. „Șobolani de țară și șobolani de oraș, șobolani de la periferie și șobolani din centrul orașului, șobolani cu haine argintii și diamante și șobolani cu blana plină de purici. *Toți* sunt periculoși pentru iepuri!"

Din fericire, Shylo nu întâlnise șobolani decât de câteva ori în scurta lui existență, dar chiar și el știa că aceștia trei nu erau niște șobolani obișnuiți. Nu, categoric nu: aceștia erau mai mari, *mult* mai mari. Shylo s-a gândit că arătau ca niște *super*-șobolani! A închis din nou ochii, sperând că, atunci când îi va deschide, șobolanii vor fi plecat, dar degeaba. Ei erau tot acolo, la fel de înspăimântători, de soioși și urât mirositori, iar chițăitul lor l-a făcut să tremure. Era aproape insuportabil și totuși Shylo nu reușea să-și ia privirea de la ei.

Șobolanii stăteau cu țigările între buzele lor verzui, scoțând rotocoale de fum albăstrui, și aveau pe umăr niște aparate de fotografiat voluminoase, cu obiective mari și lunguiețe. Telefoanele mobile le aveau băgate în niște punguțe din piele prinse de cureaua de la brâu și purtau pe cap niște căști cu microfoane mici în dreptul gurii, ca să poată vorbi fără să lase aparatele din mână. Acum tot chițăiau

și se agitau în jurul unei tablete a cărei lumină albastră pâlpâitoare se reflecta pe boturile lor rozalii.

Aproape orice iepure ar fi fugit acasă la mama lui — mai ales dacă era unul la fel de sfios ca Shylo —, dar el a rămas nemișcat, ascultând cu o curiozitate crescândă, deși se afla în pericol de moarte…

Oare la ce se uitau șobolanii pe ecranul tabletei și de ce păreau atât de mulțumiți de ei?

CAPITOLUL 4

Cei trei șobolani nu-l observaseră pe Shylo. El a rămas ascuns sub trunchiul de stejar, încercând să nu scoată nici cel mai mic zgomot. S-a gândit că, dacă șobolanii îl vor descoperi, el o să facă pe mortul. Știa cum arată un animal mort și era sigur că, dacă stătea nemișcat, cu limba atârnând afară, va fi un cadavru de iepure foarte convingător.

De unde stătea ghemuit, putea să-i vadă foarte bine. Le simțea și mirosul, pentru că orice șobolan pute îngrozitor! În clipa aceea, Shylo și-ar fi dorit ca nasul lui sensibil să nu fie atât de eficient. Duhoarea lor insuportabilă ajungea la el ca un abur acru și a trebuit să se concentreze foarte tare ca să nu se sufoce din cauza ei.

Dar stai! Aceștia chițăiau și el auzea ce spuneau!

— O fotografie cu Regina în dormitor, fără coroană pe cap, ar ține prima pagină a ziarelor din întreaga lume! spunea cel mai gras și mai soios dintre guzgani, fără să se deranjeze să-și șteargă un șiroi de muci verzi ce-i atârnau din nara roz.

Regina! s-a gândit Shylo.

Poate că nu știți lucrul acesta, dar un iepure, de câte ori aude cuvântul *Regina*, ia o poziție solemnă și înclină urechile în semn de plecăciune; chiar dacă stau în pat sau sunt pe fugă, iepurii își înclină întotdeauna urechile pentru Regină. De-aceea acum, așa înghesuit cum era sub trunchiul de copac, Shylo și-a plecat urechile.

Majestatea Sa! În dormitor? Fără coroană! Ce grozăvie!

— Da, Baz! a zâmbit cu subînțeles cel mai scund dintre șobolani, frecându-și bucuros labele lipicioase. Dar în *cămașa de noapte?* Cât crezi că ne-ar aduce, hm?

— În cămașă de noapte, Splodge! a hohotit de râs cel cu dinții ieșiți, cu gâtul lung și uscat și o față cam tâmpă. Îmi place! În *cămașă de noapte!*

Regina, în cămașă de noapte! Shylo nu știa dacă să salute, să facă o plecăciune sau să strige îngrozit, atât era de șocat de planul mizerabil pus la cale de șobolani.

— În dormitor, în cămașa de noapte! chicotea Baz, în timp ce șiroiul de muci îi atârna periculos de aproape de aparatul

de fotografiat de la gât.

— Da, Baz. Nimeni n-a mai făcut asta vreodată! Acum, că am descoperit o hartă care arată un tunel secret ce duce în dormitorul ei, n-ar trebui să fie prea greu. După ce facem poza, o vindem pe-o grămadă de bani website-ului care plătește cel mai bine: *Vânează-o-celebritate.com*!

— Pentru un milion de lire! a spus Baz trăgându-și tare nasul, iar șiroiul de muci i-a intrat înapoi în nară ca un șarpe de casă. Papa Ratzi va fi foarte încântat de noi.

— Foarte încântat, a fost de acord Splodge. Un milion de lire sterline e o adevărată avere!

— O avere colosală, a repetat Baz. Așa-i, Grimbo?

— Da! Vom fi *bogați*! a spus șobolanul cu gât uscățiv, care a făcut un mic dans, bâțâindu-și fundul plin de cute și fluturându-și coada groasă, iar la final ridicând-o și trăgând un pârț zgomotos care a mirosit atât de urât, încât lui Shylo i-a venit să vomite.

Shylo, știind că era doar o chestiune de secunde până să izbucnească într-un acces de tuse și să scuipe din cauza duhorii, s-a tras înapoi în umbră. A găsit o ieșire pe cealaltă parte a ascunzătorii lui și s-a strecurat pe-acolo. A fugit mâncând pământul până la vizuina lui Horatio. Cineva trebuia să facă ceva pentru a-i opri pe cei trei guzgani, și încă repede!

— Ah, a spus bătrânul iepuroi când Shylo s-a rostogolit în sufragerie fără să mai bocăne din lăbuță. Shylo Coadă-Arămie, nerăbdător să asculte și alte povești!

Și s-a dus la raftul cu cărți să ia *Ascensiunea și decăderea Marelui Imperiu Iepuresc*.

Micul iepuraș s-a ridicat amețit în picioare.

— Fără cărți! De data asta este de-adevăratelea!

Și a început să povestească pe nerăsuflate cu un torent de bâlbâieli:

— Șobolanii… complot… Regina… dormitor… cămașa de noapte!

Horatio n-a putut decât să încline singura ureche ce-i rămăsese teafără când a auzit de Majestatea Sa, dar s-a întunecat la față.

— Ce-ai spus?

— Șobolani… complot… Regina… tunelul secret… cămașa de noapte, bolborosea Shylo gâfâind.

— Șobolani? a șoptit Horatio.

Shylo era prea îngrozit ca să observe că bătrânul iepuroi s-a cutremurat. Horatio a trântit cartea pe masă și s-a apropiat șontâc-șontâc de iepuraș, sprijinindu-se greoi în bastonul său.

— Shylo, trage adânc aer în piept și spune-mi exact ce ai văzut. Șobolanii ăștia cum arătau?

A pus o labă pe umărul lui Shylo și micul iepuraș a prins imediat curaj. Horatio nu-și bătuse joc niciodată de el, nu-l luase peste picior și nu râsese pe seama lui. Era un iepure foarte dornic să audă ce avea Shylo de spus. Așa că Shylo a inspirat adânc, a tras de umeri în spate și i-a povestit lui Horatio toată conversația pe care o auzise în pădure.

Când Shylo a terminat, bătrânul iepuroi a dat din cap gânditor.

— Nu avem prea mult timp, a mormăit el. Am impresia că ai dat peste o bandă de Ratzi!

— O ce? a întrebat Shylo nedumerit.

— O bandă de Ratzi. Încă n-am ajuns la ei în carte, dar se numără printre cei mai răi dușmani cu care s-a confruntat Familia Regală. Ratzii îi vânează ca să câștige bani, făcând fotografii cu ei în cele mai intime ipostaze, pe care apoi le vând, expunându-i pe bieții oameni în fața tuturor!

Spunând aceasta, s-a dus la masă și a deschis cartea în care se uitaseră cu doar câteva zile în urmă.

— Iată descrierea unui Ratzi. Așa arătau?

Shylo s-a uitat pe pagina aceea și iată ce a văzut:

CUM SĂ RECUNOȘTI UN RATZI

Voce chițăitoare foarte ascuțită.

Păr care lucește de unsoare (poate fi negru, maro sau gri).

Piept osos și subțire.

Burtă alungită și umflată (deoarece mănâncă prea mult fast-food și bea doar bere).

Fund lăsat (deoarece n-are o condiție fizică bună).

Coadă foarte, foarte lungă, rozalie, fără păr, groasă la un capăt și subțire la celălalt.

Dinți ascuțiți, gheare ascuțite, vedere ascuțită, limbă lungă și subțire.

Nas mucos și urechi mari, pline de ceară galbenă.

Miroase urât, a gunoi, deoarece are rucsacul plin cu mâncare stricată, și trage multe pârțuri, așa încât îl puteți mirosi de departe!

Are întotdeauna cu el un aparat foto, un telefon și o tabletă pentru a trimite fotografii și poartă căști audio cu niște microfoane mici, plasate în dreptul gurii.

Ratzii sunt niște creaturi de-a dreptul hidoase!

Shylo a dat din cap.

— Da! Ei erau! Ratzii!

— Atunci trebuie să-i anunțăm neîntârziat pe Iepurii Regali, a spus Horatio.

— Pe Iepurii Regali din Londra? a întrebat Shylo surprins. Dar eu credeam că ei nu mai există. Credeam că sunt istorie.

— Știu ce credeai, dar asta nu schimbă cu nimic datele problemei. Ei există totuși, poate sunt puțin cam obosiți și dați uitării acum, dar numai ei îi pot opri pe Ratzi.

Horatio părea îndârjit.

— Orice bărbat, femeie, copil sau animal din lume, de la cea mai mare regină la cel mai mic șoarece-de-câmp, celebru sau necunoscut, are un loc privat pe care îl păstrează în inimă. Este singurul lucru pe care îl putem considera al nostru și numai al nostru. Dar Ratzii vor să distrugă acel loc privat, făcând fotografii în ipostaze intime și trimițându-le în lumea întreagă prin intermediul internetului.

Vezi tu, Shylo, internetul este uneori un lucru foarte periculos. El poate fura sufletul unei persoane. Oamenii nu

știu asta, pentru că realmente sunt niște ființe foarte ignorante, dar noi, iepurii, avem o înțelegere profundă a lumii pe care ei nu o au. Ratzii, dragă Shylo Coadă-Arămie, sunt Hoți-de-suflete!

Lui Shylo au început să-i clănțăne dinții în gură: era mult prea mult pentru un biet iepure de țară ca el.

— Și cum îi vei anunța pe Iepurii Regali din Londra?

Horatio a pus din nou laba pe umărul slab și osos al lui Shylo.

— Nu eu îi voi anunța, ci tu!

Shylo a crezut că n-a auzit bine, dar Horatio a continuat:

— Eu… știi… sunt mult prea bătrân ca să călătoresc până la Londra, a spus el stânjenit, cu ochii plecați.

A șovăit puțin, ca și cum ar fi căutat o scuză.

— Cândva am fost tânăr, aventuros și neînfricat, dar acum… Nu, Shylo, tu trebuie să te duci.

S-a uitat la iepurașul uluit, măsurându-l din cap până în picioare.

— Ești un iepure care s-a arătat dintotdeauna curios să descopere lucruri noi — nu ți-ar plăcea să te duci la Londra? La Cartierul Iepurilor Regali — la Marea Vizuină — la Palatul Buckingham.

Shylo amuțise de tot. N-a reușit decât să înghită în sec, scoțând un „gâlc“ și un chițăit ascuțit care trebuia să spună „Eu?“, dar i-a ieșit un „Eh!“ Shylo nu se simțea deloc curajos. Era speriat și parcă avea și remușcări — dacă n-ar fi fugit de Maximilian, n-ar fi dat peste Ratzi.

În cele din urmă, și-a recăpătat vocea, deși era subțire și tremurată.

— *Londra*? a întrebat el năuc.

— Da, desigur! În afară de mine, tu ești singurul care știe de existența Iepurilor Regali. Ești singurul iepure care îi poate împiedica pe Ratzi să se furișeze în dormitorul Reginei și să facă fotografia care va fura o fărâmă din sufletul ei. Ea nu se poate apăra: doar Iepurii Regali pot s-o facă. Câtă nerușinare la Ratzii ăia! Câtă nerușinare, a spus Horatio cu înfiorare. Haide, trebuie să pleci îndată!

— Dar eu nu sunt destul de voinic sau… sau… destul de viteaz. Frații și surorile mele îmi spun Piticanie!

Horatio i-a zâmbit cu bunătate.

— Acesta este unul dintre momentele care pot schimba viața unui iepure pentru totdeauna — da, chiar și pe cea a celui mai mic și mai slab! Îți amintești când ne-am întâlnit prima oară?

Te-ai rătăcit în partea mea de pădure și ai găsit printre zambile niște ziare vechi aruncate de mine. Te-ai așezat și ai

început să citești. Am remarcat curajul tău de a te aventura în pădure în zona interzisă, dar și curiozitatea ta. Setea ta de cunoaștere m-a impresionat cel mai mult. Când m-am apropiat de tine, tu n-ai fugit. Îți amintești ce ai spus atunci?

Shylo a clătinat din cap.

— Ai spus: „De ce tuturor le e frică de tine?“ Vezi, curiozitatea te-a făcut să fii curajos. Shylo Coadă-Arămie, ești mai curajos decât crezi.

— Dar cum voi găsi eu cartierul general, când voi ajunge la Londra? a întrebat Shylo.

— Ascultă-mă cu atenție, i-a spus Horatio vizibil entuziasmat. Am să-ți spun exact cum să ajungi acolo!

Pe moment, Shylo a dat să plângă.

— O să mă rătăcesc! a protestat el cu o voce mică.

— Nu, n-o să te rătăcești. Doar n-o să plângi acum, nu-i așa, Shylo?

— Nu mai plâng, a răspuns Shylo suspinând și a ridicat bărbia.

— Foarte bine. Am mare încredere în tine. Așa cum am spus mereu: *Viața este o aventură*. *Orice pe lume e posibil — cu voință și noroc, cu un morcov proaspăt, un nas umed și un dram de curaj nebun!* Vei descoperi că ești mai mult decât ți-ai imaginat vreodată.

CAPITOLUL 5

Horatio s-a dus spre măsuța de toaletă târșâindu-și picioarele și s-a aplecat cu greu spre dulăpiorul din stânga, jos. Shylo a crezut că vrea să-l deschidă. Dar el a răsucit butonul cum ai răsuci încuietoarea cu cifru a unui seif: o dată spre dreapta, de două ori spre stânga, de trei ori spre dreapta, mormăind pentru sine în tot acest timp. Apoi a tras tare.

— Pe toți morcovii și napii! Chestia asta s-a înțepenit dintotdeauna, a bombănit Horatio.

A dat cu piciorul în dulap și a încercat din nou, dar ușa tot nu se deschidea.

— Problema e că nu l-am mai deschis de ani de zile.

S-a îndreptat de spate și s-a uitat la Shylo pufnind.

— Încearcă tu. Dă-i o lovitură zdravănă.

Shylo a lovit ușa cu laba, dar Horatio n-a fost impresionat.

— Așa nu omori nici măcar o muscă! Lovește cum trebuie, cu piciorul din spate. Haide!

Shylo s-a întors, a strâns din ochi și a izbit în lemn cu piciorul din spate. Horatio s-a aplecat din nou și a tras de buton. Spre satisfacția lui, ușa s-a deschis cu un scârțâit.

— Vezi? a spus el aplecându-se. E un tunel secret care duce în hambarul de la ferma lui Plugaru, unde sunt ambalate lădițele cu legume pentru Londra și încărcate într-o furgonetă. Acum se recoltează varza verde de primăvară, așa că poți să te ascunzi printre ele. Ești un iepure mic. N-o să te găsească nimeni, dar, dacă te găsește cineva, trebuie să fugi.Important este să ajungi la Londra. Fermierul aprovizionează cel mai luxos hotel de-acolo, aflat chiar lângă Green Park, un câmp mare din inima orașului care este plin de iepuri. Te duci acolo și cauți Salcia Plângătoare. Sub Salcia Plângătoare vei întâlni un Iepure Regal.

— Dar cum recunosc eu un Iepure Regal? a întrebat Shylo, simțind cum începe să-i tremure stomacul la gândul aventurii ce îl aștepta.

— Oh, îți vei da seama pe loc. Mai întâi vei vedea Emblema — pata roșie inconfundabilă de pe talpa uneia

dintre labele din față —, pe urmă vei vedea că sunt altfel decât alți iepuri. Sunt…

Horatio a ezitat și și-a mângâiat mustățile cenușii, una câte una.

— Sunt… inteligenți. Importanți. Cu un aer preocupat. Iepuri Sprinteri. Nu ca iepurii de la țară.

— Și ce să-i spun eu, dacă găsesc unul?

— Ascultă cu atenție; e important ce-ți zic acum: atunci când recunoști un membru al Iepurilor Regali, îi spui: „Cred că va ploua cu șobolani și broaște“.

Shylo s-a încruntat.

— Cu șobolani și broaște?

— Da, a răspuns Horatio. Îi spui: „Cred că va ploua cu șobolani și broaște“. Iar el îți va răspunde: „Un bocănit din labă e la fel de bun ca un morcov în galerie“, și-atunci vei ști că este un Iepure Regal adevărat.

Shylo s-a străduit să memoreze fraza codificată, dar Horatio deja se grăbea să treacă mai departe.

— Să *nu* ai încredere în niciun iepure care nu știe codul. După ce te convingi că vorbești cu un veritabil Iepure Regal, trebuie să ceri să te ducă la un Iepure Regal cu Două Embleme și, numai atunci când vei fi față în față cu *el*, poți să-i spui cum te cheamă și care e misiunea ta. Acestea sunt Regulile Soliei Secrete!

Horatio l-a bătut pe Shylo cu laba pe spate, apoi a trecut pe lângă el și s-a dus la cămară.

Vai de mine, s-a gândit Shylo neliniștit. N-o să țină minte NIMIC din toate astea!

— Acum nu pot să te las să pleci fără o gustare la tine, a adăugat Horatio luând un morcov cam uscat și dându-i-l lui Shylo. Deși bănuiesc că pe drum te vei bucura de un adevărat festin cu varză verde de primăvară. Ține și-o lanternă de buzunar. Vei avea nevoie de ea în tunel. Grăbește-te, trebuie să prinzi furgoneta până nu pleacă!

— Dar trebuie să-mi iau rămas-bun de la mama! s-a plâns Shylo.

Pentru prima dată, Horatio a părut iritat.

— De la mama? s-a răstit el. Nu poți să-i spui mamei tale unde te duci!

Lui Shylo i s-au pleoștit din nou urechile și s-a simțit foarte mic și prost.

— Trebuie să-i spun, ca să nu se îngrijoreze, a explicat el cu glas tremurat.

— Să se îngrijoreze? a răcnit Horatio. Sfântă renglotă! Se pune la cale un complot împotriva Reginei… (Amândoi și-au plecat urechile)… iar tu îți faci griji pentru mama ta? Shylo

Coadă-Arămie, ești în pragul unei mari aventuri! Vei pleca cel mai slab și mai pipernicit pui din câți a fătat mama ta vreodată și te vei întoarce un mare și brav iepure-bărbat de care ea va fi mândru.

Dacă mă voi mai întoarce, s-a gândit Shylo înghițindu-și lacrimile.

— Mă duc singur? a întrebat Shylo, aproape dorindu-și să poată să-l ia cu el pe unul dintre frații săi.

Acum, mai mult decât oricând, își dorea să fie ca Maximilian. Fratele lui mai mare s-ar ridica la înălțimea unei astfel de provocări și probabil că ar salva-o pe Regină de unul singur (și s-ar lăuda cu asta fără rușine luni de zile…).

— Bineînțeles că trebuie să te duci singur. Nu ai voie să spui nimănui de misiunea ta, ai înțeles? Trebuie să găsești Iepurii Regali din Londra și să repeți tot ce-ai auzit, altfel Regina va fi în pericol. Du-te! Cu voință și noroc, cu un morcov proaspăt, un nas umed și un dram de curaj nebun!

— Cu voință și noroc, cu un morcov proaspăt, un nas umed și un dram de curaj nebun! a repetat Shylo cu inima cât un purice.

Și uite-așa, mezinul cârdului de pui, cel mai slab și mai pricăjit iepure din Galerie, ținta glumelor și a bătăii de joc ale fraților săi, a aprins lanterna în tunelul întunecos și a pornit încet spre necunoscut.

CAPITOLUL 6

Cu un morcov care să-i țină de foame și doar un strop de curaj, Shylo a lăsat în urmă vizuina călduroasă a lui Horatio și a pornit cu inima grea prin tunelul plin de noroi, săpat adânc în subteran.

Gândul la pericolele ce s-ar putea ascunde într-un tunel care nu mai fusese folosit de ani de zile i-a încolțit în minte și a făcut să-i clănțăne dinții. Dacă se încurca în firele electrice sau dădea nas în nas cu o nevăstuică? Nu avea decât ghearele cu care să se apere și nici măcar nu erau suficient de ascuțite ca să taie un nap. Dacă se întâlnea cu un bursuc cu fălci zdrobitoare, misiunea lui se termina înainte de a fi început.

Curând, sub povara acestor griji apăsătoare, Shylo a început să se gândească să ia drumul îndărăt. Îi va explica lui Horatio că el nu era iepurele potrivit pentru o astfel de sarcină.

Deodată, a auzit un foșnet mai în față, în tunel, și a înghețat. *Nu-mi ia mult să mă întorc la vizuina lui Horatio dacă alerg cât pot de repede*, s-a gândit el. Dar apoi Shylo și-a adus aminte de mama lui care îi spunea să mănânce mai mult păstârnac ca să crească mare și puternic; și de Horatio care îi spunea că el era mai mult decât și-a imaginat vreodată; și dorința de a fi curajos a crescut în el ca un val. Aceasta l-a împins înspre foșnet de parcă n-ar mai fi fost o piticanie, ci un brav Cavaler al Coroanei, un Spion al Ordinului Secret al Iepurilor.

Spre ușurarea lui, s-a dovedit că foșnetul nu era nimic altceva decât o frunză purtată de vânt ce alunecase în tunel printr-o deschizătură pe care în sfârșit a zărit-o într-o izbucnire de lumină naturală. A închis lanterna și s-a grăbit spre gaura aceea, plin de entuziasm. Reușise. Ajunsese la fermă.

Shylo și-a ițit capul din gaură și s-a uitat în jur. Ieșise lângă un hambar mare și verde. A întors ochii spre câmpul din spatele lui ce urca spre pădure într-o pantă lină și a știut că vizuina lui Horatio era chiar acolo sus, ascunsă sub ferigi. S-

a întrebat dacă bătrânul iepure îl vedea. Gândul acesta i-a dat și mai mult curaj.

A sărit afară și și-a băgat capul în hambar.

Era exact așa cum spusese Horatio. Soția cea grasă a fermierului punea verzele în lădițe, în timp ce soțul ei cel rumen la față le încărca pe cele pline într-o furgonetă care fusese trasă cu spatele în hambar. Aceștia flecăreau veseli în timp ce lucrau, pe jumătate ascultând radioul de pe o masă lipită de perete.

În atelierul din spate se vedeau fiul și fiica lor printr-o fereastră mare de sticlă. Stăteau pe canapea și se jucau la calculator, uitându-se duși la ecranul televizorului de parcă ar fi fost în transă.

Shylo trebuia să gândească repede. A văzut că soția fermierului mai avea puțin și termina de ambalat verzele. Și-a imaginat că, odată ce ultima lădiță era încărcată în furgonetă, ușile se vor închide, iar el nu va mai putea să sară înăuntru. S-a uitat disperat prin încăpere. Trebuia să găsească o cale de a le distrage atenția fermierului și soției lui. Shylo rezistase în tunel și nu se întorsese; doar n-o să se dea bătut tocmai acum.

Deodată, i-a venit o idee. Era o idee îndrăzneață, cea mai îndrăzneață din câte îi veniseră în minte până atunci, și n-a avut timp să stea să se gândească. Dacă s-ar fi gândit, probabil că n-ar mai fi avut curajul s-o facă.

S-a furișat în hambar și a fugit pe lângă perete așa cum văzuse că făcea pisica de la fermă în nenumărate rânduri când el n-o ascultase pe mama lui și venise să fure din legumele fermierului sau pur și simplu să observe lumea oamenilor care îl fascina atât de mult.

Când a ajuns la peretele din spate, a sărit pe un container, apoi de pe container pe o cutie de carton, apoi de pe cutia de carton pe un raft plin cu sticle unsuroase pe ale căror etichete pătate era desenat un craniu cu două oase încrucișate sub care scria cu roșu **OTRAVĂ PENTRU ȘOBOLANI**. Shylo s-a cutremurat și a încercat să nu se atingă de niciuna dintre ele…

De acolo, s-a strecurat prin fereastra întredeschisă în atelierul unde copiii se uitau la ecranul televizorului. Aceștia nu l-au văzut; erau atât de concentrați la jocul lor, încât n-ar fi observat nici dacă un elefant ar fi trecut în goană prin cameră! Shylo a sărit pe podea și s-a luat după cablul de la calculator până la perete. Apoi a pus lăbuța pe priză, așa cum văzuse că făcea fermierul, și a apăsat pe întrerupător.

Reacția a fost instantanee. Copiii au început să strige:

— Mamă, tată! S-a oprit Xbox-ul! Suntem la mijlocul jocului! Tată, fă ceva!

Ai fi zis că a luat casa foc, fiindcă ambii părinți s-au oprit din treabă și s-au uitat unul la altul alarmați. *Asta a fost* o enormă satisfacție pentru un iepuraș care toată viața lui fusese ironizat de frații săi pentru că era laș.

— Ce naiba? a strigat doamna Plugaru. Hai repede! Trebuie să repornim calculatorul până nu explodează casa de țipetele lor!

Fermierul a fugit în atelier, urmat de soția lui, lăsând ușa larg deschisă. Shylo a avut doar un moment ca să iasă și să fugă pe podeaua hambarului până la ușile deschise ale furgonetei. Cu un salt uriaș, s-a aruncat spre ea. Dar micul iepure nu a reușit să urce. S-a agățat de margine cu lăbuțele din față, în timp ce cu picioarele din spate pedala frenetic în aer și încerca disperat să se cațăre înăuntru. Spera ca motanul Tobias să nu-i vadă picioarele agitându-se în gol.

— Atunci, cine a făcut asta? O fantomă? a întrebat doamna Plugaru când soțul ei a apăsat din nou pe comutator și copiii au tăcut din nou.

— Naiba știe. Tare ciudat, dacă mă întrebi pe mine. Nu-i nimeni aici în afară de noi. Pare că s-a închis singur.

— Probabil că pisica, a sugerat ea.

— Nu văd nicio pisică.

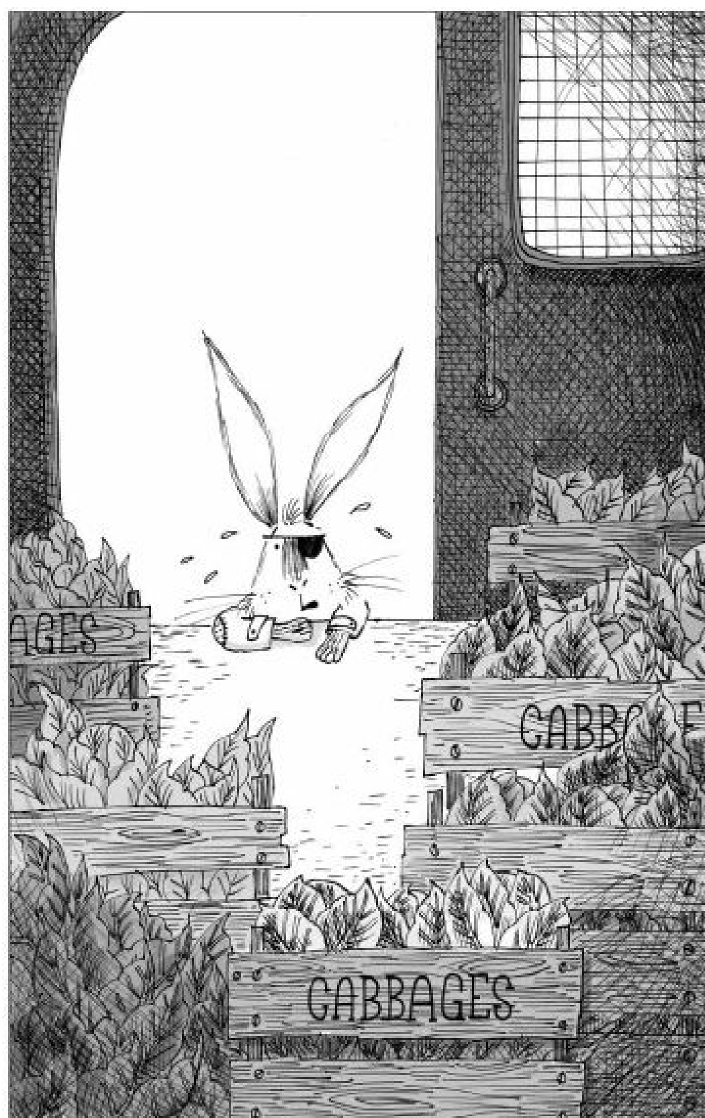
Fermierul s-a uitat sub masă.

— Tobias, tu ești?

Nedumeriți, domnul și doamna Plugaru s-au întors în hambar, închizând ușa atelierului în urma lor, astfel încât copiii să se joace liniștiți.

— Gata, ultima varză, a spus doamna Plugaru cu un oftat, trântind-o în lădiță. Cred că e timpul să bem o ceașcă de ceai. Tu ce zici?

— N-am timp pentru asta. Trebuie să ajung la Londra.

Fermierul a ridicat ultima lădiță. Shylo, care făcea spume la gură de frică și epuizare, s-a forțat încă o dată și a reușit în sfârșit să urce în furgonetă. Fermierul Plugaru era atât de ocupat să se gândească la drumul pe care îl avea de făcut, încât nu l-a văzut pe micul iepure care gâfâia întins lângă lădițe, și a pus-o pe ultima direct pe podea. Era cât pe ce să-l stropșească pe Shylo, care acum era aproape captiv între cutiile cu varză de primăvară. Ușile furgonetei s-au închis, iar înăuntru s-a făcut întuneric.

Shylo a stat așa câtva timp, ascultând cum îi bubuie inima ca o tobă. Încetul cu încetul, i s-a mai domolit, până când a început să ticăie normal, ca un ceas obișnuit. Odată ce emoțiile și frica s-au diminuat, iar motorul a pornit să huruie, urmat de vibrația ușoară a roților, Shylo și-a dat seama că era în drum spre Londra. Nu mai putea să dea înapoi.

S-a ridicat și s-a uitat dezolat la ușile bine închise ale furgonetei. Ar fi vrut să existe o fereastră ca să poată vedea

ferma pentru ultima oară. Își dorea să fi putut să-și ia rămas-bun de la mama lui și s-a întrebat dacă era bine ce făcea. Dar apoi a simțit ceva neașteptat umflându-se în pieptul lui: străbătuse tunelul, ajunsese la fermă și reușise să urce în furgonetă. Ce mândru ar fi Horatio! Ce mândru era Shylo de el însuși!

După atâta agitație, iepurașului i se făcuse foame. S-a strecurat printr-o gaură într-o lădiță și a inhalat mirosul dulce al verzei de primăvară. Apoi a luat o mușcătură. În viața lui nu mai gustase ceva atât de delicios. Shylo și-a zis în sinea lui că, după ce se va termina totul și se va întoarce acasă, îi va aduce mamei lui cea mai mare varză de primăvară pe care o va găsi.

CAPITOLUL 7

Shylo s-a trezit la auzul unor voci. A sărit speriat, cu inima cât un purice, și s-a băgat repede într-o lădiță ca să se ascundă sub verze. Ușile mari s-au deschis și partea din spate a furgonetei a fost inundată de lumină. A început să tremure de frică, făcând și verzele să tremure. S-a ghemuit și mai mult, dându-se mai la fund, în speranța că fermierul nu va observa.

— Scuze că am întârziat. A fost cam aglomerat pe drum, a spus fermierul Plugaru ridicând lădița — și pe Shylo — și scoțând-o din furgonetă.

Shylo abia a îndrăznit să deschidă ochiul cel bun. Mișcarea legănată îi provoca o stare de greață și parcă îi părea rău că mâncase atâta varză. Printre stinghiile lădiței a văzut că furgoneta era parcată pe o străduță între niște clădiri înalte și impunătoare — *Astea trebuie să fie hoteluri*, s-a gândit Shylo —, iar dincolo de un drum extrem de circulat și de zgomotos se vedea frunzișul verde al unui parc. Dacă Horatio nu s-a înșelat în legătură cu locul unde furgoneta trebuia să livreze verzele la Londra, înseamnă că acolo era Green Park!

Lădița a fost pusă jos cu un zgomot surd. Shylo a înghețat. *Acum ce mai e?* Dar, până să se gândească ce să facă, o umbră întunecată a obturat lumina și o altă lădiță era coborâtă peste el. De frică să nu fie prins acolo, a țâșnit din ascunzătoare și a fugit cât a putut de repede, să se adăpostească undeva.

— Hei, ai văzut? a țipat o femeie. Era un iepure! a chicotit ea ca o vrăjitoare bătrână. Văd că nu doar verze ne-ai adus de la țară!

— Un iepure? s-a mirat fermierul. Ești sigură?

— Știu și eu cum arată un iepure. Era maro. Unul mic și slab ca vai de el.

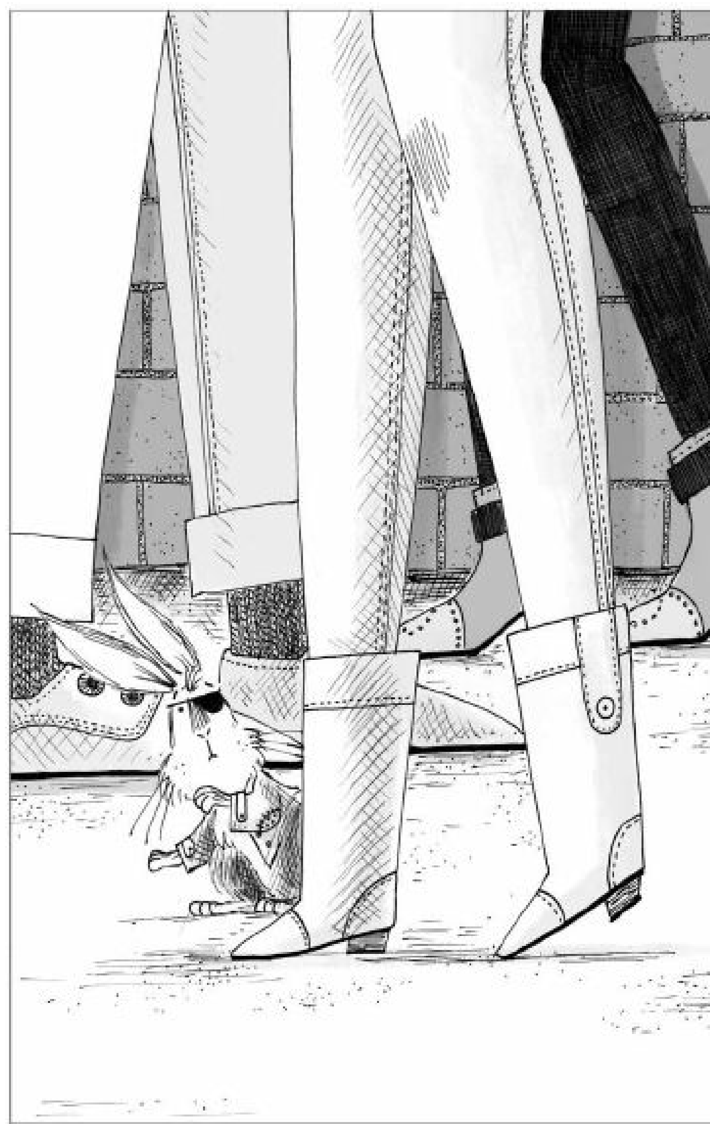
— Atunci unde-a dispărut?

— Sub mașina aceea. Ce vrei să faci?

Fermierul Plugaru a îngenuncheat și s-a uitat în spatele roții unde se ghemuise Shylo.

— Să-l prind și să-l dau nevesti-mii să-l gătească.

— Dar e numai piele și os. Mai bine să-l dea la câine.
— Hei, iepurașule, nu-ți fie frică. Nu vreau să-ți fac niciun rău.
Fermierul a băgat mâna pe sub mașină.
— Hei, i-a zis printre dinți femeii. Vino aici să-mi dai o mână de ajutor. Aproape că l-am prins.
Shylo a văzut mâna fermierului la dreapta lui și mâna femeii la stânga, și n-a mai așteptat să-l apuce cu degetele. Nu voia ca misiunea lui să se încheie într-o oală cu tocană sau între fălcile unui câine.
A zbughit-o de sub mașină și a fugit stângaci pe străduță spre parc, dar când s-a apropiat mai mult, a văzut că între el și acele pajiști verzi era traficul aglomerat al Londrei de pe drumul cel mare! S-a rugat la Mărețul Iepure din cer să nu se împiedice, să nu facă vreun pas greșit sau să fie strivit de vreun camion. Cum avea să treacă dincolo? Nimic nu-l pregătise pe Shylo pentru străzile Londrei. Pe asfaltul cenușiu și murdar a văzut mii de picioare mergând. Când a privit în sus, și-a dat seama că aproape toți oamenii erau cu telefoanele la ureche sau doar stăteau cu ochii la ecranele mici, fără să observe nimic în jurul lor.
Erau acolo borne opritoare, semafoare, indicatoare, coșuri de gunoi și zgomot. Vai, zgomotul! Vuietul mașinilor și al camioanelor, vâjâitul roților și huruitul furios al motoarelor îl asurzeau pe bietul Shylo. Și mirosul! Pentru un iepure mic, cu un nas extrem de sensibil, duhoarea era aproape la fel de rea ca duhoarea Ratzilor!

Vuf-vuf-grrr! Un câine, un Golden Retriever, s-a repezit la Shylo cu un mârâit. Bietul iepuraș a sărit înapoi îngrozit, dar câinele n-a putut să ajungă la el: era în lesă, iar stăpâna lui nici măcar nu observase — era prea ocupată să scrie un mesaj pe telefon. Apoi, deodată, s-a auzit un alt *vuf-vuf-grrr!*; de data asta, un terrier furios. Shylo a înghețat. Dar și acest câine era legat și a fost tras repede într-un tunel ce părea că trece pe sub drum.

Shylo s-a gândit la casa lui — la câmpiile liniștite din Northamptonshire, la confortul și căldura din bucătăria mamei lui, la vara cu fluturi și albine, la soarele ce apunea peste lanurile aurii de grâu și de orz — și își dorea cu toată ființa lui să se întoarcă acolo.

Nu trebuie să se termine așa, s-a gândit el abătut, dar această sarcină fusese de la bun început prea grea pentru un iepure firav ca el. Și-a imaginat cât de dezamăgit va fi Horatio. Cum Ratzii vor smulge o fărâmă din sufletul

Reginei. Cum mama lui va scutura nemulțumită din cap, iar frații și surorile lui vor râde de sfârșitul lui tragic.

Și cât de jalnic și absolut previzibil va fi eșecul său.

Dar, chiar când era pe punctul de a renunța, a auzit vocea familiară a lui Horatio de parcă ar fi fost lângă el: *„Oi fi tu firav, Shylo Coadă-Arămie, dar niciodată să nu pierzi vremea făcându-ți griji pentru lucruri pe care nu le poți schimba! Ești mai deștept decât crezi. Învață de la dușmanii tăi!“*

Shylo s-a întors din nou spre câinii aceia înfricoșători și a văzut că tunelul prin care îi duceau stăpânii lor chiar trecea pe sub drum și dădea în parc: în loc să fugă, s-a luat după ei. Inima i s-a umplut de speranță în timp ce lipăia pe scări în jos și fugea repede-repede prin tunel, având grijă să rămână în umbră. Când a ieșit la celălalt capăt, mirosul de iarbă proaspăt cosită și șoaptele frunzelor din copaci i-au redat curajul care începuse să-l părăsească.

A intrat în parc, unde era aproape ca la țară, cu straturi de brândușe violet și narcise galbene. S-a adăpostit sub o tufă și, încet-încet, respirația i-a devenit regulată, iar bătăile inimii i s-au mai domolit.

Nu-i venea să creadă că dimineață fusese în Galerie. Casa i se părea foarte departe. În timp ce reflecta la aventura lui, Shylo a simțit cum începe să-i crească inima de mândrie. Reușise acolo unde toți s-ar fi așteptat ca el să eșueze. Poate că totuși era iepurele potrivit pentru această misiune.

A văzut o veveriță ronțăind lacomă dintr-un pachet de biscuiți pe care îl trăsese afară dintr-un coș de gunoi. Shylo și-a luat inima-n dinți și a întrebat-o pe veveriță dacă știe unde e Salcia Plângătoare.

Veverița l-a privit lung.

— Ești turist?

Lui Shylo i-a fost frică să recunoască, așa că n-a spus nimic.

Veveriței i s-a făcut milă de el.

— Nu ești de pe-aici, nu-i așa? Să știi că nu e departe. Haide, te duc eu până acolo. Oamenii turiști adoră să le dea veverițelor de mâncare și mereu sunt mulți lângă salcie.

L-a condus pe Shylo pe niște alei întortocheate, prin iarba moale și umedă, până când acesta a început să se întrebe dacă veverița știa încotro merge. Dar, într-un târziu, micul animal a ridicat ochii spre cer.

Shylo s-a uitat în sus. Acolo, fremătând deasupra lui în adierea blândă a vântului, erau ramurile elegante ale unei sălcii plângătoare. *Acea* Salcie Plângătoare, încadrată de o frumoasă lumină roz-portocalie, căci cerul Londrei începea

să capete culorile asfințitului. Shylo a deschis gura să-i mulțumească veveriței, dar aceasta plecase, alergând după un grup de turiști cu pungi de hârtie pline cu mâncare.

CAPITOLUL 8

Shylo a observat un iepure brun cu blana zbârlită, care ciugulea ceva pe un petic de iarbă lângă trunchiul Salciei Plângătoare. În graba de a-și îndeplini planul, a uitat tot ce-i spusese Horatio și a țopăit într-acolo emoționat. Iepurele s-a oprit din mestecat și s-a uitat la el cu o față tâmpă.

Shylo a privit în jur, să se asigure că nu-i auzea nimeni. Apoi s-a apropiat sfios și a șoptit:

— Cred că va ploua cu șobolani și broaște.

— Îh, du-te mai încolo! i-a spus iepurele brun privindu-l cu indiferență. Ce-i aia de pe ochiul tău?

Shylo a fost surprins. Se așteptase ca micul animal să dea răspunsul secret: *Un bocănit de labă e la fel de bun ca un morcov în galerie*. Așa că a repetat ce îl învățase Horatio, de data asta puțin mai tare.

— CRED CĂ VA PLOUA CU ȘOBOLANI ȘI BROAȘTE!

— Ba n-o să plouă, a spus iepurele mestecând din nou și scărpinându-se. Iar mie nu-mi place să stau de vorbă cu străinii, așa că bâști de-aici!

Shylo a așteptat să se întâmple ceva, dar iepurele a continuat să înfulece fără să-l ia în seamă, până când, în cele din urmă, a plecat lipăind țâfnos și a dispărut într-o tufă.

Shylo a rămas contrariat și neliniștit. În timp ce iepurele brun se îndepărtase țopăind, observase că labele lui din față nu aveau nicio talpă roșie. În mod clar nu era un membru al Ordinului Iepurilor Regali, iar Shylo s-a simțit prost că îl confundase. Cum de uitase Regulile Soliei Secrete? Micul iepure s-a așezat lângă trunchiul Salciei Plângătoare și s-a pus pe așteptat.

Și a așteptat.

Și a tot așteptat.

Tot veneau și plecau iepuri, dar niciunul nu arăta altfel decât iepurele brun cu care vorbise mai devreme, iar Shylo a început să-și piardă speranța. Îi chiorăia stomacul de foame. A ciugulit dintr-un fir de iarbă, care avea gust amar și nu era

ca iarba de la țară, și s-a întrebat dacă va întâlni vreodată un membru al misteriosului Ordin al Iepurilor Regali.

Apoi a început să-și piardă încrederea în Horatio. Poate că Liderii Galeriei aveau totuși dreptate și bătrânul iepuroi era nebun. Poate că el inventase toate acele povești cu Iepurii Mesei Rotunde. Poate că Ordinul Iepurilor Regali din Londra nici nu exista. Shylo s-a simțit prost că îl crezuse. Ce-ar mai hohoti de râs frații și surorile lui dacă l-ar vedea acum!

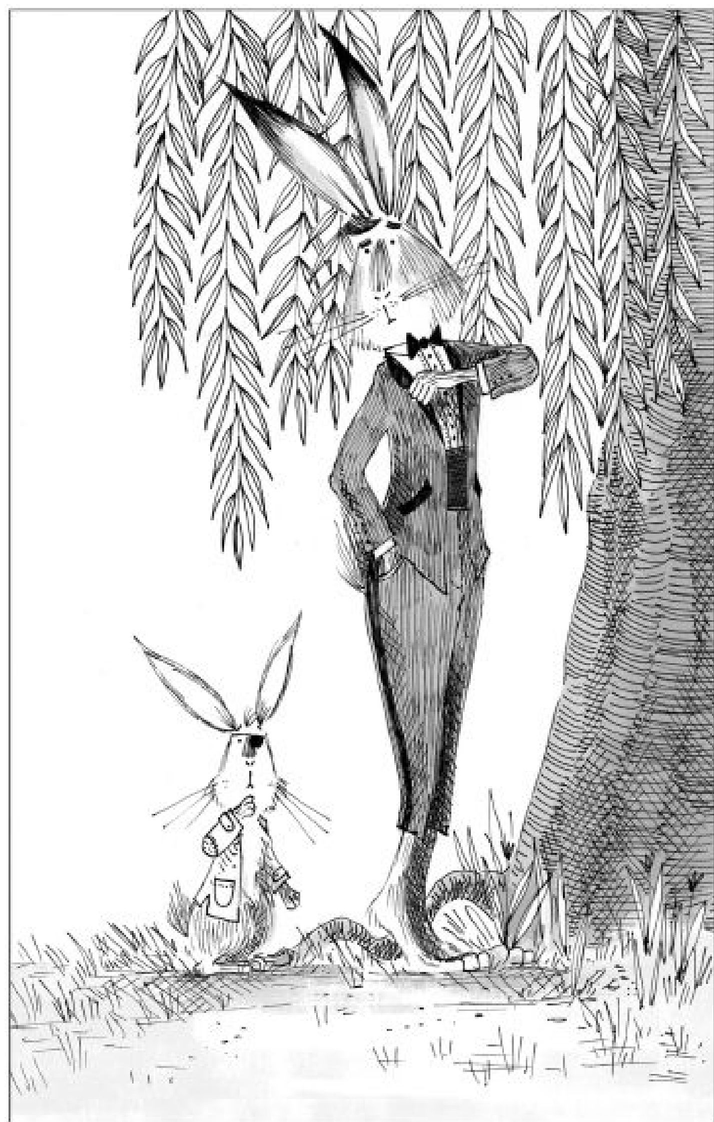
În parc s-a făcut întuneric. Shylo își imagina că era plin de vulpi, bufnițe și șobolani de oraș care s-ar bucura să se înfrupte dintr-un iepuraș de țară slăbănog, în ciuda a ceea ce spuneau frații săi răutăcioși, și era îngrijorat că nu știa unde o să-și petreacă noaptea.

Chiar atunci, de sub faimoasa salcie a sărit un iepure arătos, șarmant și foarte elegant, cu părul gri tuns scurt, cu urechi lungi, negre la vârf, și o privire vioaie, inteligentă. În lumina neclară a înserării, Shylo a observat că iepurele purta pantaloni negri bine călcați, un smoking negru elegant și un papion stacojiu. Avea aerul unui iepure de lume. Să fie acesta ceea ce Horatio numea un iepure Sprinter?

Shylo a lăsat grijile deoparte și s-a ridicat pe picioarele din spate. Iepurele Sprinter i-a aruncat o privire sobră și încruntată, dar n-a spus nimic. A început să se uite în jur ca și cum căuta ceva.

Ei da, și-a zis Shylo în sinea lui, *categoric arată ca un tip cunoscător, important și ocupat*.

Luându-și grăbit inima-n dinți, s-a dus lipa-lipa spre iepurele Sprinter care era atât de înalt, încât nu l-a văzut pe micul iepuraș de la picioarele lui decât atunci când l-a auzit strănutând.

Iepurele s-a uitat în jos dezgustat.

— Oh, dar ce lipsă de educație, a spus el.

Shylo și-a șters nasul, iar iepurele înalt s-a îndepărtat. Deodată, Shylo a zărit fugitiv în semiîntuneric o labă roșie. *Emblema*!

— Eu cred…, a început el, grăbindu-se pe urmele Sprinterului, disperat să nu-l piardă. Cred că va ploua cu șobolani și broaște, a spus el repede în timp ce iepurele era cât pe ce să dispară în întuneric.

În clipa următoare, au apărut doi ochi negri și strălucitori, apoi niște urechi lungi, cu vârful negru, un cap cenușiu și o figură surprinsă.

— Ce-ai spus? a întrebat Sprinterul.

— Eu… eu cred că va ploua cu șobolani și broaște.

Iepurele înalt a venit mai aproape. S-a aplecat și s-a oprit cu fața la câțiva centimetri de cea a lui Shylo. Nările îi zvâcneau. S-a încruntat.

— Un bocănit de picior e la fel de bun ca un morcov în galerie. Cum te cheamă? l-a întrebat.

— Fără nume, s-a bâlbâit Shylo. Regulile Soliei Secrete.

— De ce te afli aici? a întrebat scurt iepurele.

— Raportez care este numele meu și misiunea mea doar Iepurelui Regal cu Două Embleme, a răspuns Shylo ceva mai îndrăzneț, amintindu-și ce-i spusese Horatio.

Iepurele Sprinter i-a zâmbit cu severitate.

— Foarte bine. Știi unde te afli, nu?

A dat la o parte ramurile Salciei Plângătoare și, în sfârșit, Shylo l-a văzut. Înălțându-se ca un gigantic tort alb, magnific în razele aurii ale asfințitului, era Palatul Buckingham, iar undeva sub el, era Cartierul Iepurilor Regali.

Drapelul britanic flutura în vârful palatului, ceea ce Shylo știa că înseamnă că monarhul era acasă. Micul iepuraș a rămas o clipă copleșit de uimire. Mai văzuse poze cu el în ziarele pe care le colecționa Horatio, dar să-l vadă cu ochii lui în realitate era cu totul altceva. Era impresionant, cu adevărat impresionant, iar Shylo nu s-a putut abține să nu salute cu urechile, plecându-le de două ori în onoarea Reginei.

Apoi a început să simtă că-i tremură stomacul de îngrijorare. Ratzii ar putea fi deja pe drum!

— Mai bine vino cu mine, a spus discret iepurele cel mare, iar Shylo a dat din cap. Ține-te aproape; să nu faci zgomot.

CAPITOLUL 9

Iepurele cu o labă roșie s-a uitat în jur să se asigure că nu erau urmăriți. Apoi a dat la o parte ramurile Salciei Plângătoare.

— Intră! i-a ordonat el.

Înăuntru era întuneric și mirosea a pământ reavăn, și pentru o clipă Shylo și-a adus aminte de Vizuină și a simțit că-l cuprinde dorul de casă. Dar n-avea timp să se gândească la asta. Iepurele Sprinter a bocănit cu piciorul în pământ de câteva ori, iar Shylo a simțit vibrațiile în tot corpul, căci iepurele acesta mare era într-adevăr foarte voinic și extrem de puternic.

— Cine-i acolo? s-a auzit o voce ascuțită.

— Clooney, a răspuns iepurele. Avem un oaspete.

A urmat o scurtă pauză.

— Un oaspete?

— A folosit *vechiul* cod.

— Cum adică *vechiul* cod? a întrebat vocea. Acum avem parole care se schimbă în fiecare an…

— Șobolani și broaște.

— Șobolani și broaște! Dar ăsta-i…

— *Vechiul* cod, de pe vremea când erau coduri. De pe vremea lu' tata-mare, a spus nerăbdător Clooney. Deschide-ne odată!

— Bine, bine, nu ridica vocea la mine.

O brazdă de iarbă s-a dat la o parte, lăsând la iveală un chepeng care s-a deschis ca o trapă. Sub o învălmășeală de sârme multicolore ca niște spaghete ascunse sub deschidere, Shylo a văzut o gaură obișnuită de iepure mic. Oh, cum îi aducea aminte de Vizuină și de morcovii ronțăiți acasă ai mamei lui! Dar din nou n-a avut timp să se gândească la asta, deoarece Clooney l-a luat și l-a împins în gaură, unde Shylo s-a pomenit deodată alunecând iute pe un culoar ca pe un tobogan cu apă la o piscină. A aterizat drept în fund, direct pe un covoraș roșu de gimnastică, urmat de Clooney care a aterizat sprinten în pantofii lui negri și lustruiți.

Iepurele cel mare l-a ridicat pe Shylo în picioare, l-a scuturat de praf și a mârâit:

— Gata. Ai ajuns. Acum avem nevoie de răspunsuri.

Pentru o clipă, frica lui Shylo s-a transformat într-o teamă respectuoasă și s-a uitat în jur cu uimire. Se afla într-un tunel care dădea într-un vestibul imens, cu tavanul boltit. În lumina strălucitoare a unor lămpi fixate pe pereți, de-o parte și de alta, se vedeau niște șine de tren și o drezină. Ajunsese la Marea Vizuină și nu-i venea să creadă că reușise!

Chiar atunci, în fața lui a apărut o iepuroaică durdulie, îmbrăcată într-o uniformă de protocol în roșu și auriu, care ținea în mână un toiag lung, împodobit cu pietre prețioase.

— Bine ai venit, oricine-ai fi! Pe mine mă cheamă Frisby, a spus ea cu o voce dulce și pufoasă. Sunt Majordomul Palatului, ceea ce înseamnă că eu conduc totul aici, jos. Fără mine, nu se ascut creioanele, nu se servește cina, iar servitorii casei n-ar face nimic.

— Nu mai trăncăni atâta, Frisby, a spus Clooney.

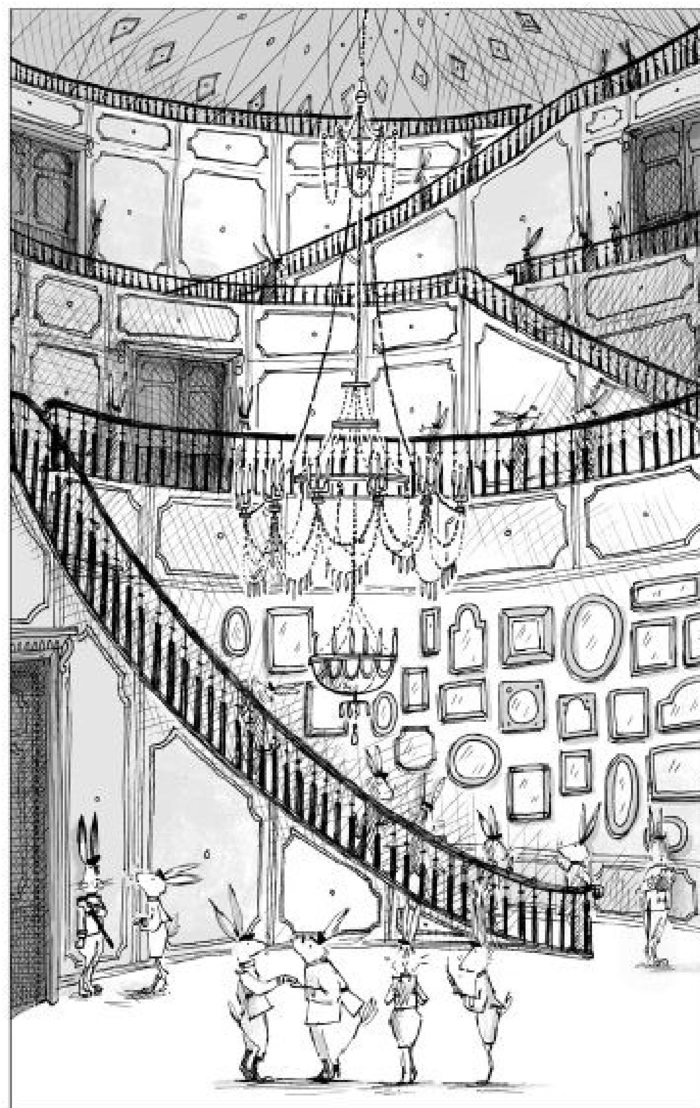
Iepurele cel arătos și-a frecat bărbia, și-a mijit ochii și l-a fixat cu o privire serioasă pe iepurașul de la țară.

— Asta-i o treabă pentru Comandantul Bocănitorilor. Trebuie să aflăm cine-i iepurașul ăsta, și încă repede, a mormăit el ca pentru sine.

Fără să mai lungească vorba, l-a săltat pe Shylo în drezină, apoi a sărit și el înăuntru. Frisby a urcat în spatele lor și a apăsat pe un buton roșu foarte uzat de la bord, iar drezina a pornit pe șine cu o smucitură.

Clooney n-a vorbit deloc cu Shylo. Părea îngândurat, dar apoi Shylo a băgat de seamă că dichisitul iepure își admira propria reflexie în geam, murmurând cu satisfacție:

— Sunt atât de frumooos!

Frisby îl studia cu atenție pe Shylo, uitându-se curioasă la peticul ce-i acoperea ochiul. Shylo privea drept înainte, așteptând să ajungă la capătul drumului, în timp ce vântul îi răvășea blana ca niște degete reci.

În sfârșit, drezina s-a oprit. Clooney a sărit din ea pe un covor care era de culoarea purpurei, dar pătat și plin de găuri. S-a îndreptat spre o ușă rotundă, săpată în pământ, și a bătut un cod pe un panou numeric mare și butucănos. Ușa s-a zguduit, apoi s-a deschis scoțând un sunet ușor care semăna cu un *Oooh!*

Shylo l-a urmat pe Clooney într-o sală imensă, cu mult mai mare decât toată Galeria de acasă, și a rămas cu gura căscată de umire. Poveștile lui Horatio nu-l pregătiseră pentru așa o priveliște.

Erau mai multe nivele construite de jur împrejurul imensei săli circulare, împodobită cu un candelabru uriaș, dar plin de pânze de păianjeni. Când s-a uitat în sus, Shylo a văzut

diferite etaje conectate prin scări de lemn, pe unde forfoteau într-un du-te-vino continuu iepuri care mergeau pe picioarele din spate, ocupați cu diverse treburi.

Iepuroaicele purtau uniforme albastre demodate — alcătuite din jachetă și fustă —, iar iepuroii purtau costum cu pantaloni albaștri și cravată. Toți erau în plină activitate: ocupați la birourile lor, discutând în jurul unor mese, urcând și coborând pe scările întortocheate, ducând hârtii, dosare, genți cu documente și cutii cu suc de morcovi. Shylo nu știa ce făceau cu toții, dar părea a fi ceva foarte important.

Lucrau la niște mașini de scris greoaie și învechite care făceau *clic-clic-clichiti-clic*; Shylo auzea telefoanele vechi sunând *tring-tring* și, cu nasul său extrem de sensibil, a detectat mirosul cărților antice și prăfuite și (mai puțin plăcut) mirosul acru de transpirație. Îi aducea aminte de-acasă, când toată familia petrecuse o zi de iarnă în subteran.

Trei iepuri în redingote roșii, cu guler încrețit și nasturi aurii, le-au ieșit în întâmpinare.

— Bună dimineața, domnule! a spus unul dintre ei. Bine ați venit! Eu sunt Șeful valeților și datoria mea este să mă asigur că vă simțiți bine. Aveți vreo valiză sau…

Clooney, ca întotdeauna șarmant, elegant și frumos, i-a tăiat-o scurt:

— Adu-mi telefonul ăla! a ordonat el. Îmi trebuie linia scurtă.

O tânără iepuroaică în sacou albastru cu nasturi aurii s-a grăbit să-i aducă o tavă de argint pe care era un telefon vechi negru. Clooney a ridicat receptorul și a format un număr lung.

— Aici Stilistul de Cozi. Spune-i Comandantului Bocănitorilor că avem un vizitator.

S-a uitat la Shylo și a adăugat:

— Nu pare cine știe ce, dar vă sugerez să vină numaidecât. Spune-i că vizitatorul știe *vechiul* cod.

CAPITOLUL 10

Abia a pus Clooney receptorul jos, că la baza scărilor a și apărut un uriaș iepure Sprinter negru, urmat de o echipă de Bocănitori fioroși, iar Shylo și-a imaginat că erau de la Forțele Speciale, din care făceau parte iepuri-soldați extrem de bine instruiți. Șeful lor era mai scund decât Clooney, dar era cel mai solid iepure pe care Shylo îl văzuse vreodată, și toată lumea din sală părea să se dea la o parte ca să-l lase să treacă.

— 'Neața, Monștrilor! L-ați chemat pe Comandant? a spus Sprinterul negru cu voce tare și groasă, cu un puternic accent jamaican.

Vocea i-a răsunat până la candelabru, reverberând pe scări în sus.

— Ei bine, iată-mă-s! Avem o problemă de securitate? Aveți nevoie de mușchi? Pare a fi o treabă pentru Zeno.

Avea blana rasă, astfel încât puteai să-i vezi mușchii imenși umflându-se și mișcându-se pe sub pielea lucioasă în timp ce mergea, iar coapsele lui erau mai groase decât tot corpul lui Shylo. Când a ajuns lângă ei, Clooney l-a salutat dintr-o ureche.

— Cine-i piratul? a întrebat Zeno, iar Shylo s-a băgat în spatele lui Clooney.

— A spus codul *vechi*, l-a informat Clooney. N-am avut încotro și l-am adus aici.

— Șobolani și broaște? s-a mirat Zeno, apoi s-a uitat cu ochii mijiți la Shylo care a tresărit speriat. Și l-ai adus în inima Marii Vizuini?

Clooney a izbucnit în râs.

— Tu chiar crezi că această caricatură de iepure poate fi o amenințare pentru noi?

— POATE CĂ NU E SINGUR! a urlat Zeno cu o voce bubuitoare, al cărei ecou a răsunat de două ori în încăpere, unde s-a făcut atâta liniște, încât s-ar fi auzit și un ac dacă ar fi căzut. Îmi pare a fi o lucrătură de-a lui Papa Ratzi. Lucrezi pentru Papa Ratzi? Ai adus niște Ratzi în…

— Dacă nu cumva e un cangur deghizat cu o armată de șobolani în marsupiu…, altfel e absolut singur, a spus calm Clooney.

— În regulă, să-l ducem în bibliotecă să auzim ce are de spus, a tunat iepurele cel musculos.

Escortat de doi Bocănitori solizi, de Clooney și Zeno, Shylo a ajuns într-o cameră circulară mobilată cu o masă rotundă cu douăsprezece scaune și nenumărate rafturi cu cărți vechi și prăfuite care l-au făcut pe Shylo să se gândească la Horatio.

— Ei, ce ai să-mi spui? a întrebat Zeno.

— Eu… eu… eu am auzit întâmplător despre un complot împotriva Reginei, a declarat Shylo cu o voce pierită, apoi și-a amintit că Horatio îi spusese să nu discute despre misiunea lui cu nimeni, decât cu iepurele cu două labe roșii. Zeno avea numai *una*.

Toți au înclinat urechile când a pomenit de Regină.

— Ai auzit pe naiba, a spus Zeno neîncrezător.

— Ba… ba… am auzit, a chițăit Shylo.

Zeno a rânjit, dezvelindu-și incisivii.

— Tu *de fapt* de ce-ai venit aici?

Shylo s-a făcut mic de frică. Ar fi vrut să se facă atât de mic, încât să dispară cu totul.

— Ce-i toată agitația asta? s-a auzit o voce de femeie cu un puternic accent franțuzesc.

Bocănitorii s-au dat la o parte, iar ea a înaintat maiestuoasă ca o contesă, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, de culoare stacojie.

Shylo s-a pomenit uitându-se în ochii cafenii ai unei elegante iepuroaice șatene, cu forme voluptuoase, și a rămas hipnotizat ca un șoarece în fața unui șarpe. Era cea mai frumoasă iepuroaică pe care o văzuse vreodată.

Brusc, și-a dat seama cât de murdar trebuie să arate el după atâta drum.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe Belle de Paw, a spus Zeno. Doamnă a Mesei de Toaletă.

Așa cum vă puteți da seama după titlu, Belle de Paw se ocupa cu securitatea dormitorului Reginei. Ce s-ar putea să *nu* știți este cât de des lăbuțele ei mici și iuți mai ciupeau câte un diamant, o nestemată din coroană sau vreun flecușteț cum ar fi unul dintre degetarele Reginei Victoria, pe care actuala Regină le ținea expuse pe măsuța de toaletă. Într-adevăr, vizuina lui Belle de Paw strălucea și scânteia de câte nestemate achiziționase, majoritatea în mod necinstit.

Belle de Paw și-a plimbat gheruțele încărcate cu inele peste colanul cu diamante strălucitoare de la gât și i-a zâmbit

iepurașului îngrozit.

— Tu cine ești, iepurașule? a întrebat ea.

— Shylo Coadă-Arămie, a răspuns el luând poziție de drepți.

— A folosit *vechiul* cod, a informat-o Zeno pe un ton grav.

— Acela nu se mai folosește de ani de zile, a spus ea surprinsă. De unde îl știi, iepurașule? Cine ți l-a dat? l-a întrebat ea privindu-l iscoditoare. Îmi pare mie că Ratzii se folosesc de un iepure chior venit de la țară ca să se strecoare înăuntru.

— *Hora… Hora…*

Shylo încerca disperat să-i convingă de faptul că el spunea adevărul, dar cuvântul „Horatio“ i-a rămas ca un nod în gât.

Belle de Paw l-a întrerupt și s-a întors spre Clooney.

— Ce imprudență din partea ta să aduci un străin în cartierul general! Dacă a pus în pericol organizația noastră?

Zut alors![1] Dacă Ratzii vin peste noi? Va trebui să fugim. Dar nu putem pleca. N-avem unde să ne ducem.

A început să gesticuleze spre Bocănitori, agitându-și labele încărcate cu inele mari și strălucitoare.

— Nici nu mi-ar încăpea în bagaje toate bijuteriile și hainele mele scumpe! Iar eu nu pot exista fără *mes diamantes*[2]!

S-a uitat la Zeno cu ochi disperați.

— Ei, ce stai, idiot plin de mușchi, FĂ ceva!

Zeno și-a dat ochii peste cap, deoarece Belle de Paw se gândea întotdeauna mai întâi la ea, dar era la fel de curios să audă povestea iepurașului de la țară.

— Spune-ne despre acest complot împotriva Reginei, i-a cerut el.

Shylo era atât de speriat, încât n-a putut decât să scoată un murmur slab:

— Nu pot să spun mai mult până nu-l văd pe Iepurele Regal cu Două Embleme. Acestea sunt Regulile Soliei Secrete!

Zeno s-a uitat la Belle de Paw, care s-a uitat la Clooney, care, la rândul lui, s-a uitat la Shylo. Zeno a ridicat din umeri.

— Are dreptate. Astea-s regulile. Trebuie să-l ducem să-l vadă Generalissimo.

Și în clipa aceea, când toți acei Sprinteri inteligenți, importanți și ocupați au făcut cum a cerut el, Shylo s-a simțit cel mai curajos iepure de țară care țopăise vreodată pe acest Pământ.

Dar cine era Generalissimo; va crede el oare povestea lui Shylo?

---

[1] Fir-ar să fie! (în original, în lb. fr.) (*N.t.*).

[2] Diamantele mele (în original, în lb. fr.) (*N.t.*).

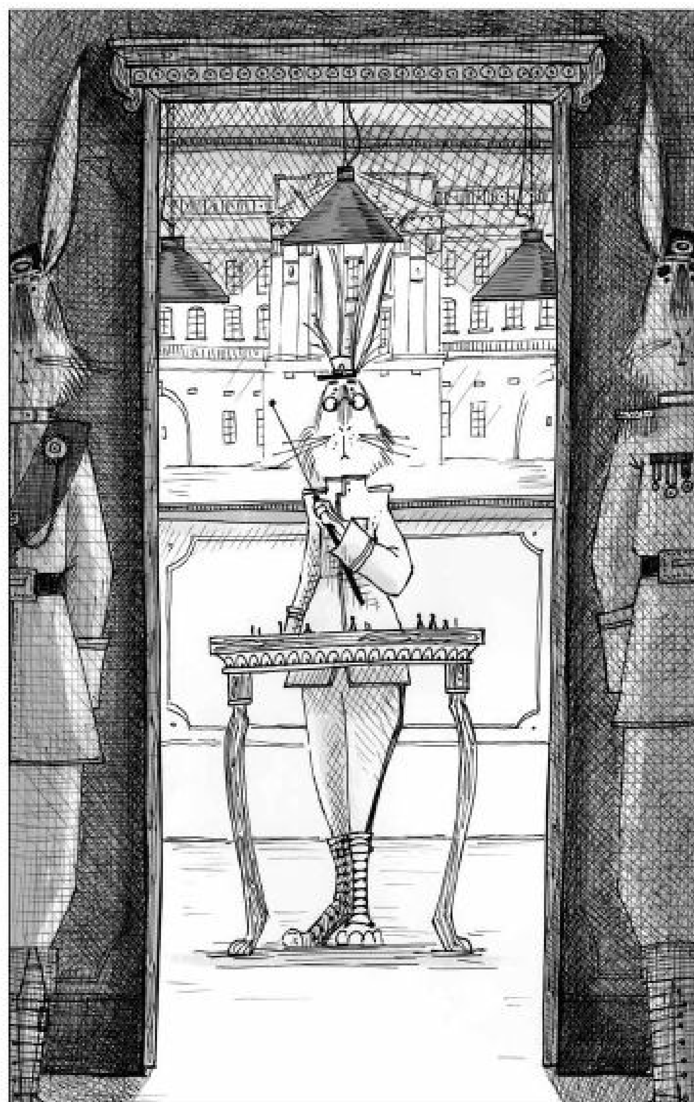

CAPITOLUL 11

Zeno, Clooney și Belle de Paw l-au condus pe Shylo pe o ușă mare din celălalt capăt al sălii, apoi pe o scară ce șerpuia în sus. Shylo ar fi vrut ca Horatio să fi venit cu el. Horatio ar fi știut ce să facă. Shylo tremura pe sub blăniță și se simțea obosit și înfometat.

Au ajuns la o ușă dublă înaltă, străjuită de-o parte și de alta de câte un iepure Sprinter în haină stacojie. Iepurii au deschis ușile, iar Shylo s-a pomenit într-o mică anticameră unde grupuri de iepuri stăteau și așteptau pe niște scaune de un roșu-aprins, discutând în șoaptă.

Frisby, Majordomul pe care Shylo îl întâlnise la sosire, stătea în picioare în mijlocul camerei. Ea a mustăcit suspicioasă când a dat cu ochii de Shylo, dar, când a văzut că era însoțit de Zeno, Clooney și Belle de Paw, le-a făcut semn din cap Bocănitorilor uriași care stăteau de pază în fața unei alte uși duble și s-a dus țopăind până acolo, să bată de trei ori cu toiagul. Ușile s-au deschis încet.

Shylo s-a uitat înăuntru și a văzut un bătrân iepure cenușiu într-o uniformă verde simplă și cu niște cizme militărești, care stătea aplecat peste o masă și studia o hartă a Londrei. Alături era o machetă a Palatului Buckingham făcută din chibrituri — Shylo s-a gândit că probabil fusese nevoie de ani buni pentru a fi construită! Niște iepuri cu raclete micuțe mutau niște jaloane pe hartă în timp ce alții stăteau la birouri, discutând la telefoane negre, demodate.

O iepuroaică de culoarea ciocolatei, cu păr scurt și țepos și ochi albaștri strălucitori, dădea instrucțiuni iepurilor adunați în jurul hărții. Shylo a rămas încremenit văzând culorile vii ale steagului american cu care era vopsită pe brațe: un braț era roșu, cu dungi albe, celălalt, albastru cu stele albe. La brâu avea atârnată o centură încărcată cu sfori, cuțite și un bici lung, negru.

Când i-a văzut intrând, l-a bătut pe umăr pe bătrânul iepure cenușiu.

— Avem musafiri, Generalissimo, a spus ea cu un accent american.

— Mulțumesc, Laser, a răspuns acesta uitându-se la grupul din fața lui. Zeno? Belle de Paw, Clooney? Raportați! a ordonat el.

Vorbea scurt și repede, pe un ton care impunea respect. Cândva, Generalissimo fusese la fel de înalt ca Zeno și Clooney, dar, odată cu vârsta, spatele i se cocârjase și umerii i se gârboviseră. Avea o față îngustă, cu favoriți albi, și blana cenușie tunsă scurt și zbârlită. Ținea în mână un baston cu măciulia din argint, în formă de cap de iepure.

— Am capturat acest câmpean care încerca să pătrundă în organizația noastră folosind vechiul cod, a spus Clooney. Zice că a auzit de un complot împotriva Reginei.

— Ratzii l-au trimis. Sunt sigură, a adăugat Belle de Paw. Pun pariu pe o pereche de pantofi stiletto Jimmy Choo. Vor bijuteriile mele!

— Bijuteriile furate de la Regină și prințese, a spus Laser cu un zâmbet strâmb care a lăsat să se vadă un dinte de aur strălucitor.

Belle de Paw s-a uitat furioasă la Laser, care a început să chicotească; ea avea lucruri mai importante de făcut decât să fure bijuterii.

Generalissimo a ocolit masa cu un mers lent și bățos. Shylo l-a privit cu atenție. Părea înțelept și cinstit, și asta i-a dat încredere micului iepuraș.

Când a ajuns lângă el, Generalissimo și-a apropiat fața de a lui Shylo și l-a mirosit.

— Căpițe de fân, păduri și sol englezesc, a spus el încet. Mă întreb ce caută la oraș un mic iepure de câmpie? Pe mine mă cheamă Nelson. Spune-mi tot ce știi.

Shylo se simțea și mai timid decât de obicei în fața acestui impunător iepuroi bătrân, și n-a zis nimic până când Belle de Paw i-a dat un ghiont cu unul din pantofii ei stiletto.

— Haide, vorbește, câmpeanule! a spus Nelson deschizând labele.

— Nu pot să spun decât acelui iepure cu…, a început să se bâlbâie Shylo și chiar atunci a văzut că Nelson avea cele două labe din față roșii. Ah! Iepurele cu Două Embleme! *Dumneavoastră sunteți!*

— Da, eu sunt, a spus Nelson. Ia dă-te-ncoace. Vezi harta aia? Pe ea urmărim toate planurile viclene și mârșave puse la cale de Ratzi sau de alți dușmani ai Familiei Regale de deasupra noastră. Luptăm pe toate fronturile, câmpeanule. Deci, ce ai să-mi spui?

— Mă cheamă Shylo Coadă-Arămie și am venit să vă informez despre un complot împotriva Reginei, a spus Shylo luându-și inima-n dinți și vorbind cât se putea de tare și clar.

După atâtea prin câte trecuse, parcă nici nu mai avea frică în el.

— Avem parte de multe, nu-i așa? a spus Nelson, iar Laser și-a încrucișat brațele și a aprobat dând din cap. Mai detaliat.

Belle de Paw a râs.

— Abia aștept să aud, a zis ea frecându-și labele acoperite cu diamante.

Nelson a ridicat bărbia și i-a aruncat o privire care a redus-o la tăcere.

— Ziua când vom ignora un complot, dragă Belle de Paw, va fi ziua când vom periclita securitatea familiei pe care o slujim.

— De bună seamă, Generalissimo, s-a grăbit ea să-i dea dreptate. Eu doar ziceam…

N-a mai continuat, întrucât Nelson deja devenise din nou atent la Shylo.

— Continuă, iepurașule. Să auzim ce ai de spus.

Shylo i-a povestit tot ce văzuse și auzise în pădure. Nelson l-a ascultat cu răbdare, fără să-l întrerupă, dând din cap din când în când și bombănind în sinea lui. Când Shylo a terminat, Nelson și-a pus o lăbuță pe umărul lui.

— Cu sute de ani în urmă, străbunii noștri au jurat să protejeze Familia Regală a Angliei, i-a spus el. Niciodată nu i-am dezamăgit. Nu-i vom dezamăgi nici de data asta!

— Nu-i vom dezamăgi! au repetat toți cei prezenți în încăpere.

— Orice bărbat, femeie, copil sau animal din lumea asta, bogat sau sărac, are dreptul la viață privată chiar și în această societate modernă cu telefoane, internet și nave spațiale. Când Ratzii invadează viața privată a unei persoane, ei fură o parte din sufletul acelei persoane, a spus el pe un ton grav.

Urechile lui Shylo, care cu o clipă în urmă se pleoștiseră de frică, stăteau acum drept în sus și zvâcneau de curiozitate căci, fără îndoială, el mai auzise aceste vorbe de la Horatio.

— Hoți de Suflete, a mârâit Laser îngustându-și furioasă ochii albaștri.

— Ai procedat bine, iepurașule, că ai venit tocmai de la țară ca să-i găsești pe Iepurii Regali din Londra. Le vom zădărnici planurile acelor Ratzi! a spus Nelson.

— Da, a spus Shylo care se simțea foarte obosit și totuși în siguranță lângă acest bătrân iepuroi cenușiu. Nimeni nu-i poate opri, decât *voi*.

— Iepurii Regali din Londra este o organizație secretă, i-a explicat Nelson. Mulți iepuri nici nu cred că noi existăm. De aceea sunt impresionat că tocmai *tu*, un mic iepure de la țară, ai reușit să ajungi până aici. Spune-mi, cum ne-ai găsit?

— Am mers printr-un tunel până la fermă, apoi m-am ascuns în furgoneta fermierului care venea la Londra. Apoi am…

Laba lui Nelson s-a lăsat și mai grea pe umărul lui Shylo.

— Eu vreau să știu *cine* ți-a spus unde să ne găsești și *cine* ți-a dat acel cod?

— Horatio mi-a spus că voi sunteți singurii iepuri care puteți face ceva, o bâiguit Shylo, neștiind dacă era bine să le dezvăluie că prietenul lui știa atât de multe lucruri despre această societate secretă.

Nelson a ridicat laba ca ars de pe umărul lui Shylo. A făcut ochii mari. A rămas cu gura căscată de uimire. S-a dat înapoi.

Clooney s-a uitat la Belle de Paw, care s-a uitat la Zeno, care a scos cuțitul din teacă.

— Ordonă-mi, Generalissimo, și am să-l ucid!

— La Coteț! a șuierat Belle de Paw arătând cu laba în aer. Aruncă-l la Haită!

— Nu, nu! Lăsați-l în pace pe bietul iepuraș, a spus Nelson.

— Atunci, dacă nu pe acest câmpean, atunci am să-l ucid pe Horatio, indiferent cine-ar fi el, s-a oferit Zeno, agitându-și cuțitul.

— Cine e? a întrebat în șoaptă Belle de Paw.

— Chiar așa, cine *e*? a repetat Laser punând laba pe mânerul biciului.

— Horatio, dragii mei prieteni, este fratele meu, a spus Nelson.

Zeno, Belle de Paw, Laser și Clooney s-au holbat la Nelson uluiți.

— Fratele tău? au întrebat ei într-un glas.

— Fratele meu, a repetat Nelson la fel de uluit ca și ei. Horatio *trăiește*!

CAPITOLUL 12

— Trăiește!

Nelson a lovit cu pumnul în masă de s-a zguduit toată încăperea. Apoi și-a dat capul pe spate și a izbucnit într-un hohot de râs care semăna cu zgomotul făcut de pietriș într-o găleată.

Cum încordarea din cameră se risipise, Shylo a simțit un val de ușurare. Nelson l-a cuprins cu brațul de după umeri, l-a strâns la piept și l-a condus spre o canapea.

— Nu l-am mai văzut pe Horatio de când a dispărut în Cotețul câinilor în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când amândoi eram iepuri tineri și neînfricați. Am crezut că l-au omorât câinii, căci niciun iepure nu a scăpat vreodată viu de-acolo. Dar Horatio a supraviețuit! Cum naiba a scăpat, mă întreb, și de ce a preferat să dispară?

Shylo s-a gândit la Horatio rămas fără o ureche, la cicatricea de pe fața lui, la laba lui bandajată — care, acum și-a dat seama, ascundea probabil Emblema —, la beteșugul lui, la tunelul secret care lega vizuina lui de fermă, și a înțeles că Horatio știa atât de multe lucruri despre Iepurii Regali din Londra nu din cărțile pe care le avea, ci pentru că el însuși fusese un Iepure Regal!

— Șezi, iepurașule, a spus Nelson.

A făcut un semn din labă spre cei patru Sprinteri. Aceștia au luat poziție de drepți, așteptând ordine de la Generalissimo.

— Zeno, avem alertă de cod RRU.

— Ce înseamnă RRU? l-a întrebat Shylo pe Clooney care stătea în picioare lângă el, ocupat să se aranjeze cu un pieptăn mic de argint.

— Regina Regatului Unit, a răspuns Clooney plecându-și urechile.

— Zeno, adună Bocănitorii, a continuat Nelson. Trebuie să dejucăm un complot. Belle de Paw, adu-i imediat morcovi și apă acestui câmpean. Apoi zece bețe de țelină și frișcă!

ȚELINĂ! Shylo auzise că era o mare delicatesă, dar biata lui mamă nu-și permisese niciodată. Când a sosit țelina, a

început să ciugulească din ea disperat și o clipă a uitat de-a binelea de Regină și de Ratzi. Era bună, *atât* de bună, încât l-a luat amețeala și a început să vadă stele verzi, până când o labă fermă de soldat l-a apucat de umăr.

— Și-acum, iepurașule…, a spus Nelson.

— Shylo, s-a băgat în vorbă Clooney.

— Shylo. Vom discuta despre Horatio după ce vom termina treaba asta, dar mai întâi hai să stabilim o strategie.

Nelson s-a dus la harta de pe masă și la macheta palatului.

— Doar ca să te pun și pe tine la curent, dragul meu câmpean, i-a spus lui Shylo. După cum vezi, PB este un pătrat cu o curte interioară în mijloc și grădini în spate, înalt de trei nivele…

— Ce înseamnă PB? l-a întrebat Shylo în șoaptă pe Clooney.

— E prescurtarea de la Palatul Buckingham, i-a răspuns Clooney.

Nelson a continuat.

— Aici sunt camerele publice, galeria de tablouri, birouri, sala de ceremonii, sufrageria de stat, corpul de gardă, posturile santinelelor pentru soldați. Cartierul general al Iepurilor Regali copiază identic planul construcției de deasupra. În acest moment, dragă Shylo, ne aflăm exact sub camerele cele mari! Dar familia locuiește doar într-o mică parte dintre ele, deci tot ce ne interesează pe noi este *aceasta*, și a arătat cu bastonul spre colțul din dreapta al palatului.

Apartamentele private sunt aici, iar Cotețele, aici. Acum să vedem care sunt intrările spre dormitorul Reginei, adică *aici*!

A bătut cu bastonul peste dormitorul Reginei. Trei iepuroaice au început să aducă rapoarte și să mute figurinele din jurul machetei și de pe hartă.

Laser a împrumutat un băț de crupier de la una dintre iepuroaice și a arătat spre macheta palatului.

— Eu cred că punctele slabe sunt aici, aici și *aici*! a spus ea. Trebuie să investigăm și n-avem timp de pierdut.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe Căpitanul Laser, a spus Nelson. Laser este unul dintre cei mai buni agenți operativi pe care ni i-a timis America — face parte din Ordinul Iepurii Casei Albe. Laser este muncitoare, eficientă și curoajoasă, deși cam nerăbdătoare uneori.

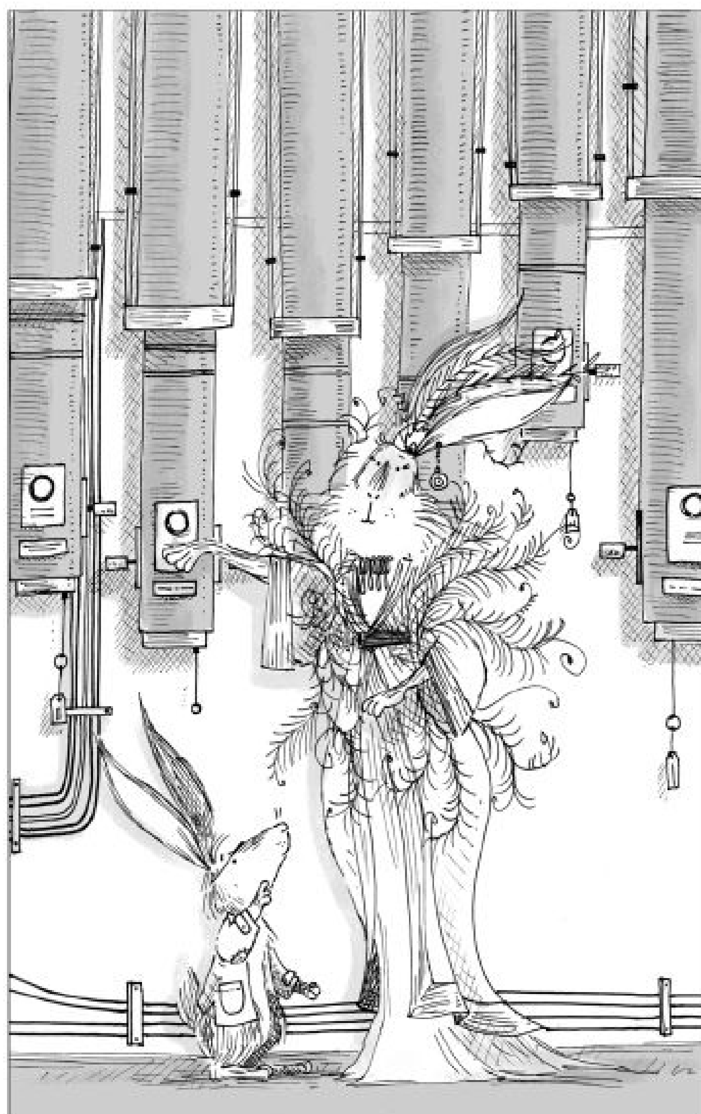
Laser i-a întins laba lui Shylo care i-a strâns-o.

— O plăcere să te cunosc, Shylo, a spus ea luând o atitudine afectată. Îmi place să rezolv lucrurile.

Apoi a adăugat cu un zâmbet în colțul gurii:

— Avem nevoie nu doar de vorbe, ci și de fapte, știi ce zic?

— Și-acum, Shylo, a spus Nelson. Iată cum verificăm noi palatul.

A apăsat un buton de pe muchia mesei și harta a dispărut, în locul ei apărând altă hartă, cu linii de un galben-aprins și lumini intermitente.

— Asta arată rețeaua noastră de ieșiri și intrări în fiecare cameră din clădire, toate tunelurile și ușile secrete pe care noi le-am construit prin clădire. Genial, nu crezi?

Shylo a aprobat dând din cap, trăgându-se mai aproape.

— E uimitor! a exclamat el.

Într-adevăr, nu mai văzuse așa ceva până atunci. Ce-ar zice frații și surorile lui dacă l-ar vedea acum? Aflându-se în cartierul general secret! Stând de vorbă cu Generalissimo! Punând la cale planuri secrete!

— Problema e că noi credeam că știm toate intrările și ieșirile din fiecare cameră din palat. Dar, dacă acei Ratzi de care vorbești tu spun adevărul, înseamnă că mai există o cale,

de care noi nu știm. Și e treaba noastră să cunoaștem fiecare colțișor din acest palat. Belle de Paw, verifică labele regale.

Belle de Paw i-a șoptit lui Shylo:

— Să-ți arăt cum urmărim noi familia regală. Vino!

L-a condus în spatele camerei unde se afla un șir lung de instrumente ce păreau a fi periscoape, foarte multe, cu niște oculare speciale prin care să privești. Fiecare avea o etichetă pe care scria numele camerei cu litere mari, aurii.

— Alege-ți unul, i-a spus ea lui Shylo.

Shylo a ales **CAMERA DE STAT**.

Belle de Paw a zâmbit și a tras de instrument în jos:

— Bună alegere, iepurașule. Uită-te!

Shylo și-a lipit ochiul bun de periscop și a exclamat uimit, căci tocmai se uita direct într-o cameră mare, iar el nu mai văzuse niciodată cum era în interiorul palatului.

— Dar nu le văd decât pantofii! a spus el.

— Asta pentru că noi suntem iepuri, i-a explicat ea. Noi vedem lumea oamenilor de la acest nivel. Eu recunosc fiecare pantof din palat. Haide, spune-mi ce vezi!

— E o pereche de pantofi maro simpli, a spus Shylo, simțindu-se ușor dezamăgit.

Fără îndoială că Regina ar trebui să poarte papuci cu pietre scumpe, nu?

— Pantofi de femeie? Unii foarte practici, solizi și siguri? a spus Belle de Paw.

— Da, exact așa.

— O vezi pe Regină! l-a informat ea făcând o mică plecăciune din urechile ei drăguțe. Dacă vezi niște pantofi negri lucioși, din piele groasă cu perforații, aceia sunt ai Regelui. Pantofii cu toc înalt stiletto, cu tălpi roșii, sunt ai fiicei lor, Prințesa de Scotland, care e pasionată de modă și care într-o bună zi va fi regină. Fratele ei mai mic, Ducele de Cumbria, care se plimbă prin Londra cu o motocicletă mare și zgomotoasă, poartă bocanci de motociclist, iar soția lui, care este o prințesă indiană, poartă întotdeauna pantofi Jutti galben cu negru, cu vârfurile ridicate.

L-a dat ușurel la o parte pe Shylo ca să se uite ea. După un moment, i-a raportat cu voce tare lui Nelson:

—Deocamdată totul e în regulă, Generalissimo. Regina se întâlnește cu un grup de brutari de la o fabrică de biscuiți din Lancashire.

— Bine, a spus Nelson.

Apoi a arătat spre Zeno.

— Zeno, vreau ca tu și Laser să scotociți apartamentele Reginei și să găsiți acel tunel secret la primă oră a dimineții.

Luați-l și pe Shylo cu voi. Întrucât *el* a descoperit complotul, tot *el* ar trebui să-l dejoace.

— E… e… eu? s-a bâlbâit Shylo și urechile i s-au lăsat în jos.

Nu-i trecuse prin minte că se așteptau de la el să se implice concret în aplicarea planului. Cu siguranță că acești Sprinteri mult mai mari și mai bravi ar trebui să preia o sarcină atât de importantă, nu?

— Nu cred că aș fi de prea mare folos…

— Pentru că ești un mic iepure de la țară? a continuat Nelson în locul lui. Shylo, ai găsit drumul până aici, nu? Când mă uit la iepurașul mic și obosit care stă în fața mea, nu văd decât un viitor brav Cavaler. Fratele meu a văzut ceva la tine, altfel nu te-ar fi trimis într-o călătorie primejdioasă ca să ne cauți. Și eu văd. Curaj, dragul meu câmpean, curaj. Ești mai viteaz decât crezi.

Shylo și-a tras umerii în spate și a ridicat urechile. La fel ca Horatio, Nelson credea în el, iar el nu-l va dezamăgi.

— Știi cum zicem noi? a spus Nelson. *Orice e posibil pe lume — cu voință și noroc, un morcov proaspăt și un strop de curaj nebun!* Contăm pe tine. Odihnește-te puțin. Vei pleca înainte de revărsatul zorilor. Laser te va conduce în camera ta.

— Am înțeles, a răspuns iute Laser și i-a făcut cu ochiul lui Shylo. Nu uita, nu doar vorbe. Ci și fapte.

CAPITOLUL 13

Părea a fi miezul nopții când Laser a venit să-l ia pe Shylo.

— Scoal’ din pat, somnilă! Tre’ să plecăm în misiune!

I-a aruncat un rucsac.

— Înăuntru ai un sendviș și un baton cu cereale pentru micul dejun și o mulțime de biscuiți — doar cu ei poți distrage atenția Haitei, dar nu pentru mult timp. Mai degrabă și-ar înfige colții în niște carne de iepure!

Shylo a tresărit, simțind încă o dată că se umple de groază.

— Păi dacă și Iepurii Regali, și câinii din Haită protejează Familia Regală, de ce se dușmănesc unii pe alții? a întrebat el dându-se jos din pat.

— Câinii mănâncă iepuri — sigur știi asta. Dar există și un motiv mai urât, Shylo: gelozia. Haita aparține Reginei, iar câinii vor ca nimeni să nu se apropie de ea. Mănâncă pe oricine încearcă.

Cu inima bătându-i nebunește în piept la gândul acelor câini fioroși, Shylo a urmat-o pe Laser prin coridor. De după colț a apărut Zeno mestecând vârful unui morcov. Nu părea deloc agitat.

— Gata, Shylo? a întrebat el cu o sclipire de ironie în privire. Spune-mi, ce-i cu peticul de la ochi? Cumva pisica de la fermă a pus laba pe tine?

Shylo s-a zbârlit de supărare. Zeno a întins laba vrând să-l tragă de elastic, așa cum făcea Maximilian, dar Laser l-a apucat de încheietura mâinii și l-a săgetat cu privirea.

— Termină, Zeno. N-avem timp de asta. E vorba de o misiune importantă, iar dacă tu ai chef de glume proaste, eu și Shylo vom pleca fără tine.

Zeno a râs pe înfundate.

— Shylo nu pare destul de puternic să lupte cu Ratzii! De fapt, Messalina, regina Haitei, probabil că va strâmba din nas la așa un peticuț de blană ca el.

A ridicat din umeri.

— Cred că de-o scobitoare i-ar fi bun.

Brusc, Shylo a simțit cum clocotește de furie, căci bătaia de joc a lui Zeno îi amintea de Maximilian și de ceilalți frați

ai lui. Și-atunci s-a hotărât să nu mai permită una ca asta. S-a ridicat pe vârfuri cât de sus a putut, adică nici măcar până la umărul lui Zeno, și și-a înălțat bărbia.

— Poate e în avantajul meu că sunt mic și slab! a spus el.

Zeno a părut surprins că un iepure mic de la țară i-a răspuns cu atâta îndrăzneală, însă Laser a zâmbit.

— Și deștept, a completat ea, făcându-i cu ochiul lui Shylo. S-ar putea să-i întreacă pe toți.

— Vedem noi, a spus Zeno aruncându-și rucascul pe umăr.

A scos un cuțit lung de la brâu și l-a ținut în fața lui Shylo.

— Ești prea mic ca să folosești unul ca ăsta, a zis el dându-i lui Shylo o forfecuță pentru unghii. Vezi să nu te tai, măi, câmpene!

A râs în hohote.

— Să mergem până nu se trezește Haita. Dimineața le e cel mai foame.

Shylo a băgat forfecuța în buzunarul jachetei și și-a pus rucsacul pe umeri. Nu era unul special pentru iepuri mici și aproape că i s-au îndoit genunchii sub greutatea lui. Au fost escortați pe coridoarele înguste de o echipă de patru Bocănitori. Shylo s-a întrebat de ce aveau nevoie de ei, căci Nelson dăduse ordin să plece singuri, dar curând s-a dumirit, când un membru al echipei de comando a deschis o ușiță de lemn de la capătul pasajului.

Înăuntru era un mic lift de lemn.

— Aceasta-i intrarea noastră specială în palat, a spus Laser. Altădată servea ca bufet mobil cu care se urca sau se cobora mâncarea de la bucătărie.

Au urcat înghesuiți. Zeno abia încăpea cu bicepșii lui. Comandantul a făcut semn din cap spre Bocănitori, iar aceștia au început să tragă de o frânghie care urca bufetul mobil tot mai sus.

Când au ajuns sus de tot, cei trei iepuri s-au rostogolit afară și au aterizat pe o tejghea veche din marmură, într-o bucătărie pustie care odinioară aparținuse unei doamne de onoare, din timpul domniei lui Eduard al VII-lea. Shylo a simțit mirosul vechi de bucătărie — grăsime de pui, ceapă și usturoi. Laser a făcut imediat un salt pe următoarea tejghea, apoi, foarte încet și cu grijă, a deschis o trapă cu două uși care dădea în restul locuinței.

Zeno a ridicat o labă și a făcut semn din gură: *Liniște*. Shylo a aprobat din cap ascultător.

Laser a crăpat puțin ușa și s-a uitat în cameră. Era întuneric, doar felinarele orașului aruncau o lumină albăstrie peste covoare și mobilă. Laser a sărit înăuntru și s-a întors spre Shylo.

— Asta este una dintre camerele de stat, l-a informat ea în șoaptă. Nu e niciun pericol să fie Corgii[3] înăuntru decât dacă Regina pozează pentru vreun portret sau dă un interviu televizat.

Și-a mijit ochii și s-a uitat prin cameră.

— Dar nu se știe niciodată, a adăugat Zeno. Dinții ăia scrâșnitori nu sunt niciodată prea departe.

Dacă intenționa să-l sperie pe Shylo, reușise. Micul iepure a înghițit în sec, a scăpat rucsacul din spate și a privit neajutorat cum batonul de cereale și câțiva biscuiți s-au vărsat pe podea.

Zeno a clătinat din cap și a plescăit din limbă dezaprobator.

— E ridicol. Câmpeanul ăsta nătărău o să ne omoare pe toți.

— Taci, Zeno! Haideți, n-avem mult timp, a spus Laser printre dinți.

Shylo și-a adunat de pe jos batonul de cereale și biscuiții și i-a îndesat înapoi în rucsac, apoi i-a urmat pe ceilalți prin cameră, încercând să nu se gândească la Haită.

[3] Rasă de câini preferată de regina Marii Britanii, Elisabeta a II-a (*N.t.*).

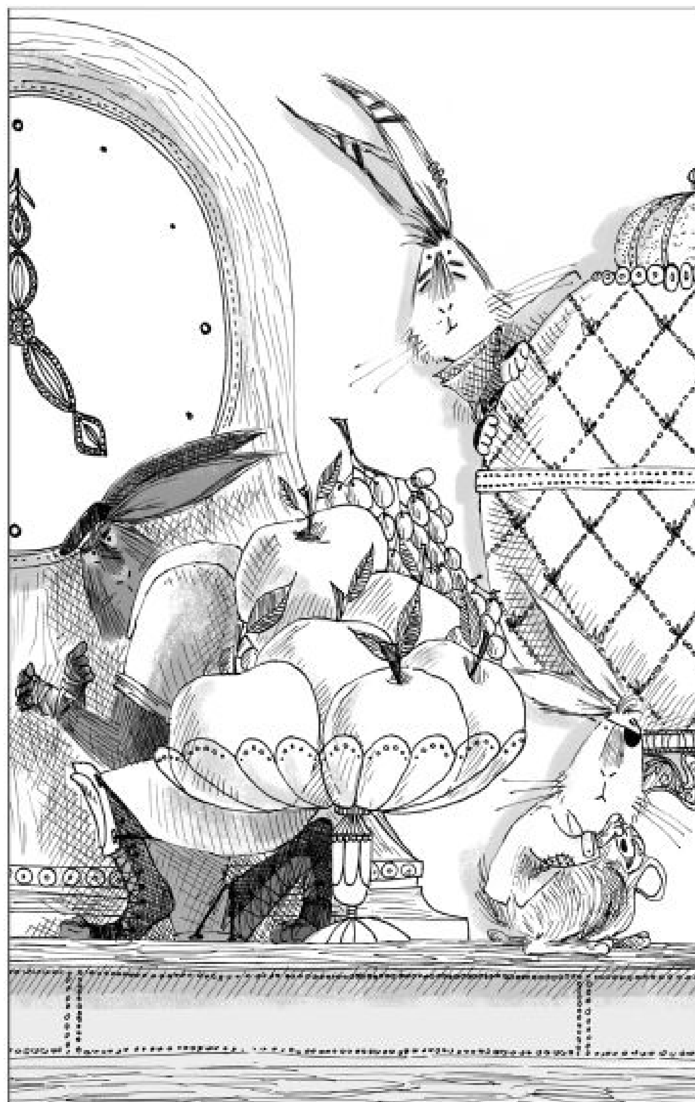

CAPITOLUL 14

În loc să intre pe ușă, care era mult prea înaltă pentru un iepure ca s-o deschidă, Laser a împins o o stinghie secretă din plintă care s-a dat la o parte, lăsându-le destul spațiu pe unde să se strecoare și să iasă pe coridor în cealaltă parte.

Shylo a uitat de tot de frică atunci când a dat cu ochii de portretele de regi și regine în rame aurite. O lumină fusese lăsată aprinsă în celălalt capăt, ceea ce îi permitea să se minuneze în fața superbelor covoare de un roșu-aprins și a tavanelor pictate. Erau acolo scaune cu tapițerie din catifea verde și vase chinezești înalte, iar pereții erau vopsiți în stacojiu și auriu.

Shylo era atât de absorbit de ce vedea în jur, încât era cât pe ce să se piardă de Laser și Zeno care mergeau înainte foarte hotărâți. S-a grăbit să-i ajungă din urmă în timp ce ei au pornit-o pe coridorul cel lung. Deodată, pe neașteptate, au înghețat. Doi lachei cu pantaloni negri și redingote stacojii veneau pe coridor, discutând cu trei ofițeri de poliție.

Iepurii Sprinteri n-au ezitat: ei știau ce să facă. Au sărit pe una dintre multele măsuțe din lemn lucios așezate lângă perete. Era plină cu bibelouri regale: fotografii în rame de argint, tabachere emailate, plante în ghivece și animale împăiate. Cei doi iepuri au sărit în mijlocul lor și s-au prefăcut că erau și ei împăiați și așezați pe niște mici piedestaluri.

Shylo n-a avut timp să stea pe gânduri; oamenii ajunseseră aproape de el. A sărit pe masă și a rămas nemișcat, fără să clipească, cu un picior în aer ca un dansator, încordându-se din toți mușchii să stea în această poziție până ce lacheii și polițiștii au trecut de el, vorbind cu voce tare.

Au scăpat de pericol și au rămas din nou singuri.

— Câmpene, tu n-ai mai văzut un palat până acum? l-a întrebat ironic Zeno sărind cu ușurință înapoi pe covor.

— Ssst, l-a țistuit Laser. Vrei să trezești Haita?

Au continuat să meargă pe coridor până când, în sfârșit, Laser s-a oprit lângă un bufet. Deasupra lui era statuia unui

cal, din argint masiv, iar dedesubt era un dulap. Laser a deschis ușa dulapului și a dispărut înăuntru. A urmat Zeno.

— Să închizi ușa după tine, l-a instruit el pe Shylo. Și roagă-te să nu fie vreun corgi de cealaltă parte!

A rânjit și a scos un mârâit, după care a râs pe înfundate.

Shylo a strâns furios din labe, dar știa că nu se putea pune cu un iepure Sprinter așa de mare. Fără nicio tragere de inimă, l-a urmat pe Zeno în bezna dinăuntrul bufetului și a închis ușa în urma lui, așa cum i se spusese. Spre surprinderea lui, mai era un panou secret de cealaltă parte, care le-a permis iepurilor să treacă prin perete și să intre în apartamentele private ale Reginei.

În camera de zi a Reginei era întuneric. Lumina palidă a zorilor se strecura înăuntru printr-o despărțitură între draperiile grele de catifea. Iepurii au pășit pe covor și s-au uitat în jur. Lui Shylo i s-a zbârlit blana când s-a uitat cu atenție prin cameră să vadă dacă era vreun câine. A sucit din nas și a adulmecat aerul, dar chiar și pentru un iepure cu un nas fin ca al lui Shylo era greu de mirosit ceva peste parfumul dulce de crini.

— În regulă, a spus Laser cu o privire serioasă. Trebuie să găsim tunelul secret. Ne strecurăm în dormitorul Reginei și cercetăm fiecare centimetru de perete, podea și plintă.

— Nu uita, a spus Zeno pe un ton fioros, aplecându-se și privindu-l în față pe Shylo cu ochi arzători. Regina e aici! Trebuie s-o respectăm tot timpul!

Și-au înclinat urechile.

— Și ce facem dacă o să găsim tunelul secret? a întrebat Shylo.

— Intrăm în el și vedem unde duce, apoi unul dintre noi se va întoarce să-i anunțe pe Bocănitori, a răspuns Laser.

— Și dacă dăm nas în nas cu un Ratzi?

Lui Shylo începuse deja să-i tremure stomacul de emoție.

Zeno a rânjit.

— Ne luptăm, a spus el punând laba pe cuțit. Sau, dacă ești laș, o iei la fugă.

— Haideți, a spus Laser. N-avem timp de pierdut.

Au intrat în dormitorul Reginei printr-un lambriu secret, de data asta prin spatele unei biblioteci. În cameră era întuneric și liniște, dar Shylo a simțit prezența cuiva care dormea într-un pat mare cât o corabie. Ba chiar avea și un acoperiș susținut de patru stâlpi. S-a simțit atât de copleșit de admirație și respect pentru Majestatea Sa, încât pentru o clipă n-a putut să se urnească din loc.

— Ce-ai pățit, câmpene? a șoptit Zeno.

— Uite-o pe Regină! a spus Shylo căruia nu-i venea să creadă că se afla în aceeași cameră cu o persoană atât de importantă.

— Bine, a spus Zeno, iar Shylo a tresărit auzindu-i tonul tăios. Tu n-o să găsești niciodată tunelul secret, așa că ai face bine să rămâi de pază. Stai aici și ascute-ți urechile să auzi dacă vin corgii.

Laser începuse deja să pipăie cu labele podeaua și pereții, mișcându-se repede și eficient, căutând uși ascunse.

Shylo a făcut ce i s-a spus și a rămas să asculte dacă nu cumva venea vreun dușman. La un moment dat, corpul din pat s-a mișcat, iar Shylo a simțit că-i sare inima din loc. S-a ridicat pe labele din spate, înfipt în loc ca un nap din grădina fermierului Plugaru.

N-a durat mult până când Zeno și Laser și-au dat seama că nu ajungeau niciunde. I-au făcut semn lui Shylo și s-au adunat sub pat pentru o ședință de urgență.

— Nu există niciun tunel. Jur că am verificat fiecare centimetru din camera asta, a spus Zeno.

— Sunt de acord, a spus Laser. Dacă aici ar fi fost un tunel, l-am fi găsit până acum.

Zeno s-a uitat încruntat la Shylo.

— Se pare că, până la urmă, povestea ta cu Ratzii nu e adevărată!

Dar Shylo era convins că Ratzii spuseseră adevărul. A dus laba la tâmplă și a bătut încetișor în osul de acolo. *Oare care este locul unde niște Sprinteri mari, puternici și inteligenți nu s-ar gândi să caute?*

Laser s-a uitat la lumina de-afară care acum se strecura pe covor.

— Nu mai avem timp pentru asta, a spus ea nerăbdătoare. Tot palatul se va trezi în curând și vom fi prinși aici.

Shylo a sucit din nas. Îi mirosea a ceva. A ceva acru și a pârț, care venea dinspre șemineu. Și-a ascuțit urechile și și-a mijit ochii. Deoarece era primăvară, nu era nevoie să se aprindă focul, iar în spate, în fundul șemineului gol, era o piatră mare și neagră. Când focul era aprins, piatra se încălzea și dădea căldură în toată camera. Shylo mai văzuse una în vizuina lui Horatio. A alergat iute peste covor și s-a întins să se uite în șemineu.

— Ce faci, câmpene? a șuierat Zeno printre dinți. Nu-i nimic acolo, decât un horn care duce pe acoperiș, sau nici asta n-ai mai văzut până acum?

Dar Laser s-a dus lângă el.

— Ce părere ai, Shylo?

— Nimeni n-ar căuta într-un șemineu, nu-i așa? a spus el.

— Da, ai dreptate în privința asta. Continuă.

— E după piatra aceea, a spus el arătând într-acolo. Sunt sigur.

A urcat în cămin fără să-i pese că a intrat cu labele în cenușă. A strâmbat din nas, fiindcă deja recunoștea mirosul inconfundabil al Ratzilor venind prin mica fantă din spatele pietrei. Era un miros slab, ceea ce însemna că Ratzii erau încă departe.

— Vin, a spus Shylo cu glas tremurat. Vin printr-un tunel care se află exact în spatele acestei pietre.

A încercat s-o împingă cu labele, dar nu avea destulă forță.

— Tu ai minte, a spus Laser cu un zâmbet în colțul gurii, venind în spatele lui. Noi avem mușchi. Vino, Zeno. Ajută-mă să dau piatra asta la o parte, și repede, până n-o fac Ratzii înaintea noastră.

Deranjat că Shylo ar putea avea dreptate, Zeno l-a dat la o parte și a început să împingă împreună cu Laser. Deodată au auzit zgomotul labelor de câine: *hârști-hârști*. Venea cineva și era cu Haita. Iepurii se căzneau să împingă, dar era o treabă grea, chiar și pentru Zeno!

Poate că era el un iepure mic, dar Shylo era hotărât să ajute. A fugit repede în spatele celorlalți și a împins din toate puterile. Împreună au reușit să mute piatra. Zeno s-a încruntat, deoarece acolo, în spatele ei, era tunelul secret.

Shylo a înghițit în sec la gândul că trebuia să sară în tunelul prin care veneau Ratzii, dar se pare că nu mai aveau de ales, deoarece s-a auzit un ciocănit la ușă, urmat de pașii în pantofi escarpin lucioși ai doamnei de onoare a Reginei, Lady Araminta Fortescue. Iepurii au înghețat, neștiind ce să facă mai departe.

— Bună dimineața, Majestatea Voastră! a spus Lady Araminta trăgând la o parte draperiile.

— Bună dimineața, Araminta! a spus Regina.

— Ce dimineață frumoasă, Majestate. Vremea este însorită, deși după-amiază s-ar putea să plouă. Nimic serios, doar o burniță, presupun.

Regina s-a ridicat în capul oaselor, iar Lady Araminta a continuat să vorbească:

— Să vă pregătesc baia, Majestate? Astăzi Shirley vă va aduce ceaiul.

— Da, te rog, minunat! Bună dimineața, Shirley! a spus Regina în timp ce o tânără cameristă cu șorț alb a intrat aducând o tavă cu un mic ceainic de argint, o ceașcă de porțelan pe o farfurioară și un biscuit digestiv pe o farfurie. A pus tava pe o masă lângă fereastră.

Shylo se uita mut de uimire. Apoi, tresărind, a fost distras de mirosul Haitei! Da, era mirosul inconfundabil de câine — și a auzit zgomotul terifiant al ghearelor zgâriind podeaua.

În timp ce Shirley turna ceaiul, ușa s-a deschis larg și înăuntru a intrat Haita: blană galbenă, ochi galbeni, dinți galbeni, picioare scurte, un scut alb în jurul pieptului, un smoc de păr negru pe spate. Shylo, Laser și Zeno, pe jumătate ascunși în spatele cremenei, se uitau îngroziți la micii câini.

— Ahhh, ’neața, fetelor! a spus veselă Regina. Oh, ce mirosiți voi acolo? a exclamat ea în timp ce câinii au simțit mirosul de iepure și s-au repezit spre șemineu, mârâind și arătându-și colții.

Iepurii n-au mai avut de ales.

— Du-te! a comandat Zeno făcându-i brânci lui Shylo.

Micul iepuraș a intrat în gaură și s-a rostogolit prin tunelul întunecat departe de câini, dar mai aproape de Ratzi. N-a avut timp să se gândească cine era mai rău.

CAPITOLUL 15

Shylo a aterizat cu o bufnitură, căzând printr-o trapă de lemn într-un tunel și stârnind un nor de praf și mizerie. Fiind un iepure mic și slab, obișnuit să cadă pe ici–pe colo, nu s-a lovit foarte tare.

Laser a venit chiar în spatele lui, dar ea era puternică și solidă și a aterizat cu un scâncet (și un șir de cuvinte foarte urâte care nu pot fi reproduse aici). Un moment mai târziu, dupe ce a acoperit gaura din șemineu la țanc pentru a scăpa de câini, Zeno a sărit după ei. Dar, în graba lui, n-a calculat bine aterizarea și a căzut peste Laser cu un zgomot surd și o trosnitură.

— Cred că mi-ai rupt piciorul, musculos idiot ce ești! a mârâit nervoasă Laser și i-a dat un brânci lui Zeno ca să-l dea la o parte.

— O să te faci bine! a replicat Zeno uitându-se la piciorul ei. N-ai decât o vânătaie.

— Nu pot să mă mișc, a spus Laser nemulțumită, încercând să se ridice.

— Știu unde suntem, a spus Zeno uitându-se în jur cu surprindere. Am căzut printr-o ușă mascată într-un tunel de-al nostru. Probabil că Ratzii au pus mâna pe o hartă pe care apare acest tunel ascuns. Sunt aproape sigur că pe-aici plănuiau să intre în dormitorul Reginei.

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

— Iar noi tocmai am plecat și le-am făcut treaba mai ușoară! Trebuie să chemăm Bocănitorii înainte să apară Ratzii.

— Mă tem că nu mai avem timp să ne întoarcem și să-i chemăm, a spus Shylo adulmecând aerul. Simt miros de Ratzi! a anunțat el pe un ton grav. Și sunt aproape.

— Mie nu-mi miroase a Ratzi, a spus Zeno. Cum de tu îi miroși, iar *eu,* nu? a întrebat el.

— Nasul meu nu mă înșală niciodată, a spus Shylo cu sfială. Dar ce ne facem? Laser nu se poate mișca.

— Nu vă îngrijorați pentru mine, a spus Laser curajoasă. Zeno, trebuie să-l scoți pe Shylo de-aici. El nu e un luptător.

Asta trebuia să fie o misiune de găsire a tunelului, nu de luptă cu Ratzii.

Auzindu-i tonul precipitat, Shylo s-a panicat și inima a început să-i bată mai repede.

— Nu te lăsăm aici să fii atacată, a spus Zeno. Întotdeauna avem grijă de ai noștri.

— Și cu legământul nostru cum rămâne? a întrebat Laser. Am jurat să protejăm Familia Regală cu orice preț. Nu-i putem lăsa pe Ratzi să intre în dormitorul Reginei. Va dura prea mult să mă duceți pe mine înapoi și trebuie să-i chemați neîntârziat pe Bocănitori. Lăsați-mă aici și am să încerc să-i țin pe loc cât de mult pot, ca să câștigați timp.

A pus laba pe cuțit.

Zeno s-a aplecat spre Shylo cu fața lui lătăreață, cu urechile ascuțite îndreptate înainte, cu mușchii încordați.

— Laser are dreptate, Shylo. Suntem cu toții în pericol, dar mai întâi o protejăm pe Regină. Sus corgii, jos Ratzii, și noi la mijloc.

— Dar dacă Ratzii ar intra în dormitorul Reginei, câinii nu ar sări pe ei? a întrebat Shylo.

— Nu putem fi siguri de asta. Poate că au fost duși înapoi la Coteț, a răspuns Zeno. Nu ne putem baza decât pe noi.

Zeno și-a încordat mușchiul maxilarului.

— Monștrilor, s-ar putea să nu mai scăpăm de-aici… niciunul!

— Trebuie să plecați de-aici! a spus Laser cu fermitate și ochii strălucind. Nu vă gândiți la mine! Am ales o viață aventuroasă. Asta mi-am dorit dintotdeauna. Mi-am făcut datoria și i-am protejat pe cei cărora le-am jurat că îi voi servi cu hotărâre și curaj. Nu regret nimic. Dacă e să se termine aici, nu pot să spun că nu mi-a plăcut.

Shylo și-a șters o lacrimă mare, căci Laser fusese mereu bună cu el, dar nu avea timp să plângă.

— De ce să nu le tăiem calea mai jos în tunel? a propus el cu un curaj mult mai mare decât simțea. În felul acesta, i-am împiedica să se apropie de Laser sau de tunelul secret.

— Nu vă duceți niciunde, a spus Laser cu fermitate. E mult prea periculos pentru tine.

I-a pus o labă pe braț. Gestul ei i-a amintit lui Shylo de Horatio, ceea ce i-a dat și mai mult curaj.

— Shylo, tu ți-ai făcut treaba. Ar trebui să fii foarte mândru de tine.

Dar Shylo n-avea de gând să renunțe atât de ușor.

— Dacă stăm să ne certăm, a spus el, Ratzii vor veni peste noi. Vii, Zeno?

Zeno și-a dres vocea, iritat să primească ordine de la un iepure sfrijit de la țară.

— În regulă, strașnică echipă! Le tăiem calea mai încolo în tunel, a spus el scoțând cuțitul. Numai să vadă ăsta, că Ratzii vor și fugi înapoi de unde au venit.

— Ne vom întoarce după tine, Laser, după ce ne asigurăm c-au plecat, a spus Shylo.

Și-a scos sendvișul din rucsac și i l-a dat.

— Tu ai mai multă nevoie de el decât mine, a spus Shylo.

— Ești un iepuraș de ispravă, a spus Laser luându-l. Ai grijă. Ratzii au dinți ascuțiți.

— Iar eu am o minte mai ascuțită decât dinții lor, a spus Shylo prefăcându-se curajos.

Dacă era să moară în acest tunel, măcar să moară cu demnitate.

Zeno și Shylo s-au îndepărtat grăbiți prin tunel. Pământul era umed și rece. În timp ce țopăia, Shylo a observat că mirosea tot mai tare a pârțuri de Ratzi și a încercat să-și înăbușe tusea.

— Ascultă, a spus el oprindu-se o clipă ca să-și ascută urechea. Ai auzit chițăielile? Sunt aproape!

Zeno a dat din cap cu un aer grav și și-a ridicat urechile.

Nu după mult timp, au văzut lumina torțelor spre capătul tunelului și umbrele strâmbe ale corpurilor grase și hidoase ale Ratzilor reflectându-se pe perete. În timp ce iepurii s-au apropiat de colțul tunelului, au auzit zgomot de voci ridicate. Shylo a recunoscut imediat vocile lui Baz, Splodge și Grimbo. Chițăiau, chirăiau și se certau între ei, iar duhoarea mâncării stricate din rucsacurile lor era aproape insuportabilă.

Zeno s-a lipit de peretele tunelului și s-a uitat cu grijă de după colț. Shylo se uita și el printre picioarele lui Zeno. Îi vedeau pe cei trei Ratzi slinoși care se uitau la ecranul unei tablete. Aparatele lor de fotografiat cu obiective imense luceau în lumina palidă, iar boturile lor roz și lucioase erau luminate de strălucirea albastră a ecranului.

— Ești sigur că ai luat-o pe unde trebuia, Baz? a întrebat Splodge.

— Normal că am luat-o pe unde trebuie, idiotule! a răspuns Baz plesnindu-l în cap pe Splodge. Nu-s prost!

— Dar sunt atâtea tuneluri care pleacă din ăsta. Cum știm noi care duce în dormitorul Reginei?

— Ne folosim creierele, tâmpitule!

— Ce-i zgomotul ăsta? Parcă ar fi niște câini, a spus Splodge.

— Să ne grăbim. Dacă nu mergem mai repede, Regina va apuca să se îmbrace, a spus Grimbo.

— Nu contează; ne ascundem în dormitorul ei până își pune iar cămașa de noapte! a spus Baz. Trebuie să ai răbdare în meseria asta, Grimbo — n-ai învățat nimic de la Papa Ratzi?

Deodată, lui Shylo i-a venit o idee care dovedea că era curajos, foarte curajos. L-a tras pe Zeno de blana lui tunsă scurt.

— Ce-i, câmpene?

— Am o idee, a șoptit Shylo. Dacă reușesc să-i conving pe Ratzi că le arăt eu drumul spre dormitorul Reginei, aș putea să-i păcălesc și să-i conduc direct în Cotețul câinilor.

— Ai înnebunit? a șușotit Zeno.

— Ratzii ăia ar recunoaște un membru al Iepurilor Regali dacă l-ar vedea, dar pe mine nu m-ar bănui. Am să le spun că locuiesc în tunelul ăsta și că, dacă îmi dau o parte din bani, le arăt cum să ajungă la Regină.

— Ai de gând *să vorbești* cu Ratzii? a întrebat Zeno uluit.

— De ce nu? a șoptit Shylo. Nu putem să ne luptăm cu ei, dar pot să încerc să-i păcălesc!

— *Ăsta* ar face treabă mai bună, a spus Zeno ridicând cuțitul.

— *Unul* contra *trei*? Nici chiar tu nu-i poți dovedi de unul singur, a spus Shylo punând ușor lăbuța pe lama cuțitului.

Pentru prima oară în viața lui, chiar credea în el însuși. Pentru prima oară în viața lui, chiar *voia* să creadă.

— Așa e cel mai bine. Dar dacă îi duc la Coteț, tu *trebuie* să fii acolo să mă ajuți. Dacă-și dau seama ce am de gând să fac, s-ar putea să…

Shylo n-a mai continuat, cuprins din nou de îndoială.

— E foarte periculos, a spus Zeno, dar e singurul nostru plan. Am s-o duc pe Laser la Marea Vizuină și am să-i chem pe Bocănitori. Tu condu-i pe Ratzi înapoi pe unde am venit noi, dar, în loc să urci spre șemineu, mergi drept înainte prin tunel până ajungi la o bifurcație. Ia-o la dreapta, apoi a doua la stânga, și la capătul tunelului vei ajunge la o ușă rotundă care dă într-un coridor din palat. Mergi pe-acolo până în bucătărie, și la capătul bucătăriei sunt ușile spre Cotețul câinilor.

Dacă reușești să-i conduci pe Ratzi până acolo, eu am să mă întorc să te ajut. Un brânci, și toți vor fi mâncați de Haită. Să sperăm că totuși câinii nu vor pune laba mai întâi pe tine. Succes, micuțule, Monstrule!

Înainte ca Shylo să apuce să răspundă, Comandantul Bocănitorilor a și dispărut în întuneric.

CAPITOLUL 16

— Hey! a chițăit Grimbo. Ce-i *ăla*?
— E un șobolănel? a chițăit Splodge.
— Eu cred că-i un iepure. Numai așa ceva nu mă așteptam să văd într-un tunel din Palatul Buckingham, a chicotit Baz.
— Dacă nu mă-nșel, Splodge, e un iepuraș sfrijit cu un petic la ochi, nu zici?
— Cred că ai dreptate, Grimbo.
— Dragul de el! a spus Baz.

Când Shylo s-a apropiat, toți au tăcut și s-au uitat la el ca la o creatură din altă lume. Shylo a încercat să pară cât mai slab și mai neajutorat, astfel încât să nu le stârnească bănuieli. Nici nu i-a fost foarte greu.

— Ce căutați în tunelul meu? a întrebat.

Ratzii s-au uitat mirați unii la alții și au râs pe înfundate. Știau că nu era un Iepure Regal; era mult prea mic.

Într-un târziu, Baz a zis:

— Tunelul *tău*?
— Păi da, a spus Shylo. La urma urmei, eu aici locuiesc.
— Să-l omorâm! a șuierat Grimbo.
— Să-l mâncăm! a mârâit Splodge.

Baz a ridicat laba.

— Recunosc că mi-e cam foame. De mult n-am mai simțit gustul delicios al unei plăcinte cu carne de iepure.

Shylo s-a îngrozit de-adevăratelea; nici nu mai trebuia să se prefacă. De fapt, nici nu credea că fusese vreodată mai îngrozit de-atât.

Ce naiba să facă? Era prins într-un tunel îngust cu trei guzgani mari și răi, care se vedea că mai mâncaseră iepuri și, chiar dacă el era mic și sfrijit, cu siguranță ar fi ajuns pentru o gustărică mulțumitoare.

— Totuși, a continuat Baz, nu ești cine știe ce, nu-i așa, iepurașule? Eu cred că ne-ai fi mai folositor viu decât mort… deocamdată.

— Oh! a bombănit Grimbo. Pun pariu că e mai mult decât pare.

— Speram să mănânc niște târtiță cu coadă stufoasă. Mi-ar ajunge, a spus Splodge.

— Ține-ți-vă ghearele acasă! a șuierat Baz către ceilalți doi. Gândiți-vă la tot bănetul ăla și la fotografiile noastre care vor apărea în toată lumea!

Apoi, adoptând ceea ce lui i se părea a fi un chițăit prietenos, dar care lui Shylo îi suna terifiant, a întrebat:

— Și zici că locuiești aici, nu, dragul meu iepuraș?

— Da, a spus Shylo înghițindu-și nodul din gât.

— Cunoști zona, nu?

— Da, a răspuns Shylo.

— Atunci știi cum se ajunge la dormitorul Reginei?

— Cine nu știe?

Shylo a izbucnit într-un râs ce spera să sune încrezător, iar Ratzii s-au uitat unii la alții descumpăniți.

— Bineînțeles că știu drumul până la dormitorul Reginei. Dar ce vreți să faceți acolo?

— Nu te privește, a zis Baz. Uite ce e, hai să facem un târg. Tu ne conduci la dormitorul Reginei, iar noi n-o să te mâncăm.

Asta i-a făcut pe Splodge și Grimbo să ofteze dezamăgiți.

— Gura, voi doi! Dacă iepurașul ăsta ne ajută *pe noi*, și noi îl ajutăm *pe el*, bine?

— Bine, Baz, au răspuns ei într-un glas.

— Așa că ia-o din loc, iepurașule, și mișcă-te mai repede. Dacă nu ne duci unde trebuie, o să luăm fiecare un copan din tine.

— Dar eu vreau *târtița*, s-a plâns Splodge.

— Primești ce ți se dă, Splodge, a spus Baz.

Apoi către Shylo:

— Mergi!

Shylo nu mai fusese atât de speriat niciodată. Nici la fermă, nici în furgonetă, nicicând de la începutul acestei aventuri. Dar acum tremura atât de tare, încât biscuiții din rucsac săreau de parcă erau vii. S-a gândit la mama lui, la frații și surorile lui, la Vizuina lui călduroasă de la marginea pădurii și inima i s-a umplut de dragoste și dor. Îi era dor chiar și de Maximilian — tachinările lui nici nu se comparau cu *asta*.

Tunelul era lung și întunecat. Torța Ratzilor strălucea înainte, luminându-le calea. Mirosul lor era groaznic. Persista în nările lui Shylo, amețindu-l.

Până la urmă, au ajuns la locul unde Shylo, Laser și Zeno căzuseră prin acoperișul tunelului. Bucăți de lemn zăceau în praful și mizeria de pe jos. Laser nu se vedea pe niciunde. Shylo spera ca bravul Sprinter să fie acum în siguranță la

cartierul general și ar fi vrut să fie și el acolo. Spera, avea încredere că Zeno se va întoarce după el.

— Ăsta ce e? a întrebat Baz ridicând torța să vadă mai bine tunelul care ducea direct în dormitorul Reginei.

— Acela duce spre Cotețul câinilor, a răspuns repede Shylo. Nu cred că vreți să o luați pe-acolo.

— Chiar așa? a zis Baz cutremurându-se. Ai face bine să nu ne minți, că altfel te rupem în bucăți!

— Iar eu am să primesc târtița cu coada stufoasă, a zis Splodge lingându-și buzele.

Grimbo încerca să se uite pe tabletă și o tot învârtea în gheare, chinuindu-se să-și dea seama unde se aflau. S-a uitat spre tunelul de deasupra.

— Dar sunt sigur că…

— Haideți! l-a întrerupt Shylo. Nu e departe. Aproape c-am ajuns.

Ratzii l-au urmat pe Shylo prin tunel, în timp ce Shylo încerca să-și amintească instrucțiunile lui Zeno. *Dreapta, a doua la stânga*… Până la urmă, au ajuns la ușa rotundă despre care Zeno îi spusese că dădea în palat. Shylo a pus mâna pe mâner.

— Am ajuns.

— Am ajuns, am ajuns! cânta Splodge. O vom vedea pe Regină.

Și-au ridicat telefoanele și aparatele de fotografiat gata să facă poze.

— Ei, ce mai aștepți? a întrebat Baz cu glasul lui pițigăiat.

Shylo și-a ținut respirația.

— Lumini! a chițăit Grimbo.

— Camere! a țipat Splodge.

— Acțiune! a strigat Baz.

Shylo a deschis ușa.

CAPITOLUL 17

Shylo a intrat pe ușă și a ajuns în coridor. Cei trei Ratzi au intrat după el, venind grămadă unul peste altul în nerăbdarea lor de a o vedea pe Regină.

Baz ținea aparatul în gheare, gata să facă fotografiile ticăloase, în timp ce Splodge avea pregătit bățul pentru selfie ca să se pozeze în palat cu Regina. Lui Grimbo îi atârna limba și gâfâia de emoție, nerăbdător să trimită fotografiile cu Regina în cămașa de noapte redactorului de la *Vânează-o-celebritate.com*.

Se uitau cu atâta atenție și entuziasm la telefoanele și aparatele lor, încât nici n-au simțit mirosul Haitei și nici n-au auzit lipăitul lăbuțelor mici pe covor în celălalt capăt al coridorului. Însă lui Shylo nu i-a scăpat nimic. Pentru o clipă, s-a panicat. Era terifiant să fie atât de aproape de Ratzi *și* de Haită. Dar, după cum ne-am dat seama până acum, Shylo era un iepure isteț și imediat i-a venit o idee.

— Aici nu-i dormitorul Reginei! a urlat Baz uitându-se în jurul lui. Unde suntem?

S-a aplecat spre Shylo, dezvelindu-și gingiile și învăluindu-l ca într-un nor cu respirația lui puturoasă de șobolan.

— Haideți! i-a chemat Shylo încercând să-și păstreze calmul.

Le-a făcut semn din lăbuță și a pornit în direcția opusă Haitei.

— Pe-aici este! Aproape c-am ajuns.

Știind că Haita se îndrepta spre ei, și-a dat jos rucsacul de pe umăr și a scos biscuiții.

— Ah, ce foame mi s-a făcut! a spus el, prefăcându-se că-i mănâncă, dar lăsând o dâră de firimituri pe covor în urma lui.

— Dacă ne-ai mințit, te jupuim! a mârâit Baz.

Shylo a găsit în el o putere pe care până atunci nu știuse că o avea și a fugit cât l-au ținut picioarele, presărând mai multe firimituri în urma lui.

Chiar atunci, o servitoare a ieșit în coridor și a văzut micul iepure. A dus repede mâna la gură și și-a înăbușit un țipăt.

— Un iepure în palat!

Apoi a văzut șobolanii mari și urâți, cu spinările arcuite și cozile rozalii, și a slobozit un țipăt ascuțit, după care a leșinat.

Shylo a grăbit pasul, sărind peste piciorul altei servitoare care, de spaimă, a scăpat tava din mână. Conținutul a căzut pe covor și era cât pe ce să-l lovească în cap pe Splodge când a trecut în fugă pe-acolo. Apoi câinii, conduși de Lady Araminta Fortescue, care o lăsase pe Regină să facă baie, au simțit mirosul de biscuiți. Amușinând pe jos, veneau grăbiți pe covor, hăpăind firimiturile cu limbile lor lacome.

În fața lui Shylo s-au deschis două uși și câțiva servitori au ieșit grăbiți din bucătărie să vadă ce-i cu atâta zarvă. Shylo a profitat de ocazie și s-a strecurat prin deschizătură, sperând că cei trei șobolani grăsani veneau în urma lui. Trebuia doar să-i conducă prin bucătărie, să-i scoată în Coteț și, pe urmă, cu puțin noroc, corgii să vină după ei să-i lichideze.

Shylo a sărit pe bufet, făcând slalom printre oale, tigăi și tocătoare pline cu păstârnac și cartofi curățați. Ratzii erau pe urmele lui; Shylo aproape că le simțea în ceafă răsuflarea puturoasă, le simțea *mirosul* chiar și peste aroma de pâine proaspăt coaptă și costiță sfârâind în tigaie.

Maestrul bucătar, roșu la față și cu bonetă albă pe cap, a început să strige. A luat o vergea de întins aluatul și a început să lovească în bufet, dar de fiecare dată rata și nu nimerea niciun animal. Legumele zburau prin aer: ceapă, păstârnac, ardei și varză, morcovi, cartofi și mazăre. Ploua cu bunătăți, dar Shylo nu avea timp să se bucure de așa o priveliște, căci fugea să scape cu viață.

Deja câinii simțiseră mirosul de iepure și de șobolan, care era mult mai apetisant decât biscuiții, și au năvălit în bucătărie, o mulțime agitată de labe, cozi, urechi și boturi: *lip-ialp-lip-ialp-snif-grrrrr*.

Shylo a făcut un salt mare de pe bufet direct pe un raft suspendat deasupra unei insule de dulapuri din mijlocul camerei, apoi a plonjat într-un borcan de biscuți gol de pe masa de măcelărie, care s-a rostogolit pe marmură, apoi pe podea și a trecut prin ușile duble din celălalt capăt al bucătăriei. Ușile spre Cotețul câinilor.

Borcanul s-a dus de-a dura direct în Coteț, în timp ce Shylo amețise înăuntru de atâta învârtit. Când a simțit că lumea nu se mai învârtea în jurul lui, a deschis ochii. După cum vă puteți aștepta, Cotețul nu era un coteț oarecare. Majoritatea cotețelor sunt niște prăpădite căsuțe din lemn în grădinile oamenilor, dar corgii regali aveau un coteț care semăna cu o imensă căsuță din lemn pentru păpuși, doar că era pentru câini.

Shylo s-a minunat văzând coșulețele somptuoase ale câinilor pline cu pernuțe de catifea stacojie și enorme oase de ros, aliniate de-a lungul peretelui din dreapta, și castronașele de argint gravate cu numele fiecărui câine. Apoi privirea i-a fost atrasă spre interiorul întunecat al unei camere mai mici din spate și a fost sigur că vede umbrele fantomatice ale unor piei de iepure atârnate în cârlige, cozi de iepure în castroane și vase pline cu labe de iepure. Mirosea mai rău decât porumbelul putrezit al lui Tobias.

Deodată, cu niște chițăieli și chirăieli ascuțite, cei trei Ratzi furioși au năvălit pe ușile duble și s-au adunat în jurul borcanului, gâfâind din greu, cu ghearele ridicate. Shylo a tresărit alarmat.

— Acum am să primesc târtița, a spus Splodge rânjind, și dinții lui ascuțiți de șobolan au sclipit ca niște cuțite.

CAPITOLUL 18

În acel moment, Shylo a înțeles cruntul adevăr. El îi atrăsese pe Ratzi în Coteț și își îndeplinise partea lui din plan, dar unde era Zeno? Acesta era momentul când Comandantul Bocănitorilor trebuia să-l salveze pe Shylo, dar el nu se zărea pe nicăieri. Unde *era*?

Apoi l-a străfulgerat un gând și totul i-a fost clar: Zeno îl trădase. Lui Shylo îi venea să-și dea cu pumnii în cap pentru că fusese atât de prost. De ce Zeno, care din prima clipă când se văzuseră nici măcar nu încercase să-și ascundă antipatia față de el, ar veni să-l salveze?

Laser ar fi venit, dar poate că și ea îl vedea pe Shylo ca pe o pacoste — un iepuraș de la țară, slab și pipernicit… Poate că toți Iepurii Regali voiau să scape de el și cum altfel decât lăsându-l pradă Ratzilor? Nimeni nu va afla vreodată adevărul. Și nimănui n-o să-i pară rău.

Acasă, la Vizuină, mama lui nu va afla niciodată cât de viteaz fusese Shylo. Că, deși era plăpând și avea un petic pe ochi, venise la Londra, îi găsise pe Iepurii Regali și vorbise cu Ratzii cei răi ca s-o salveze pe Regină. Nici măcar Horatio, singurul iepure care crezuse în el, nu va afla niciodată că Shylo descoperise că era mai puternic decât își imaginase vreodată.

Lui Shylo îi venea să plângă. Dar știa că asta nu-l va ajuta cu nimic. Dacă astea erau ultimele lui clipe de viață, voia să fie cât mai curajos cu putință…

Și atunci i-a simțit mirosul: Haita!

Baz, Splodge și Grimbo s-au întors și au văzut fețele rânjite ale câinilor care mârâiau. În fruntea lor, cu labele depărtate și umerii arcuiți, stătea Messalina, cea mai mare și mai fioroasă dintre toți. Shylo a ieșit tiptil din borcan și, cu genunchii tremurând, a rămas uitându-se la fălcile pline de salivă ale câinilor.

— *Șobolani și iepuri, șobolani și iepuri*, a început să cânte Messalina cu o voce suavă și mlădioasă, iar ceilalți corgi i s-au alăturat: *Șobolani și iepuri, șobolani și iepuri.* Grrrrrr!

— Șobolani *sau* iepuri? a lătrat Lady Macbeth cu un râs ascuțit, semănând mai degrabă cu o hienă decât cu un câine.

— Grea alegere, a scheunat Lucrezia.

— Cu care începem? a lătrat scurt Livia.

Ratzii au început să se dea înapoi speriați, iar aparatele de fotografiat și telefoanele au pornit să le zornăie în ghearele ce le tremurau. Shylo s-a dat înapoi odată cu ei, dar știa că el se afla în cel mai mare pericol, deoarece, fiind așa sfrijit, era sigur că va fi mai ușor de prins decât cei trei șobolani uriași.

— Șobolani sau iepuri? cântau cei nouă corgi până când Livia a mârâit:

— Șobolanii au carnea cam tare, dar iepurele este fraged și suculent. Iar ăsta pare a fi un delicat iepuraș de țară.

— *Iepureee!* au mârâit câinii într-un glas, ațintindu-și privirile lor agere asupra lui Shylo căruia i-a tresărit inima de spaimă.

Au rânjit arătându-și colții, cu ochi nerăbdători, anticipând bucuria vânătorii, iar Shylo și-a dat seama că, oricât i-ar ruga, nu-i va convinge să renunțe la o plăcintă de iepure.

— Să-i lăsăm să mănânce iepurele, a chițăit Baz. La urma urmei, noi o să scăpăm.

— Când vor începe să mănânce iepurele, o întindem, și-a dat Grimbo cu părerea.

— Din partea mea, n-au decât să mănânce și târtița, eu m-am cărat de-aici, a chițăit Splodge.

Deodată, lui Shylo i-a mai venit o idee. Iute ca fulgerul, a scos forfecuța de unghii pe care i-o dăduse Zeno. A tăiat cu ea rucsacurile Ratzilor — rucsacuri pline cu hamburgeri stricați, cartofi prăjiți înmuiați și sendvișuri cu costiță mucegăită — și toate s-au revărsat, acoperindu-i pe șobolani.

Mirosul era atât de delicios și de puternic, încât corgii au uitat că hotărâseră să mănânce mai întâi iepurele și s-au repezit spre Ratzi. Când Haita s-a năpustit asupra lor, cu gurile larg deschise gata să ucidă, chirăielile au devenit asurzitoare.

Shylo a închis ochii și și-a ținut răsuflarea…

Deodată, în tavanul Cotețului a apărut o gaură circulară, prin care a pătruns un con de lumină. Pe-acolo au fost aruncate două frânghii ce atârnau în aer ca niște șerpi. Apoi, alunecând în jos pe ele, au coborât doi Bocănitori legați cu chingi. Shylo a fost apucat de subsuori de cei doi iepuri și ridicat de la sol.

În timp ce se afla în aer, la o jumătate de metru deasupra pământului, a auzit chirăitul ascuțit al lui Splodge când a fost înhățat de câini. Grimbo a reușit să se ferească, dar n-avea unde să fugă. Câinii au sărit și pe el și, în scurt timp, țipetele

lui ascuțite au încetat. Nu mai rămăsese decât Baz. Stătea în mijlocul Coteţului cu labele în aer. Cei patru câini şi-au îndreptat atenţia asupra lui, dar nu se grăbeau: mai întâi voiau să se joace cu acest şobolan.

Baz a început să se dea înapoi.

— Vă rog, zău aşa, zicea el. Sunt sigur că putem să ajungem la o înţelegere…

După cum îi tremura vocea şi îi dârdâiau picioarele, Shylo şi-a dat seama că şeful acelei mici bande de Ratzi era speriat de moarte. Câinii au lătrat cu fălcile lor însângerate, au dat din cozile lor scurte şi au fugit după el. Shylo a făcut o grimasă când a auzit mârâitul şi muşcăturile câinilor, urmate de zgomotul de oase frânte şi zdrobite. A încercat să-şi astupe urechile ca să nu mai audă zgomotul; era prea greu de îndurat pentru un iepure — chiar dacă între fălcile câinilor era carnea unui Ratzi.

Până la urmă, Shylo a deschis ochii şi s-a uitat în sus.

Deasupra lui, ţinându-l strâns, erau doi Bocănitori. Unul dintre ei era Zeno.

— Doar nu credeai că te-am uitat, nu-i aşa, câmpene? a zis el zâmbind şi făcându-i cu ochiul.

Apoi a adăugat pe un ton plin de respect şi afecţiune:

— Eşti colosal, Shylo!

Dincolo de uşa dormitorului regal, Regina, acum într-un halat mov, se dăduse jos din pat şi stătea la măsuţa de lângă fereastră. Îşi sorbea ceaiul şi mânca un biscuit digestiv, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă din ultimii şaizeci de ani, şi discuta despre vreme cu Lady Araminta care acum îi dăduse programul pentru ziua respectivă.

8 a.m.: micul dejun
9 a.m.: întâlnire cu Secretarul Personal, Sir Marmaduke Scantum
10 a.m.: primirea ceasornicarilor din Birmingham
10:15 a.m.: primirea Președintelui Institutului Apicol
10:30 a.m.: primirea Directorilor Federației Chinologice Britanice

— Ce zi interesantă, a spus Regina în timp ce corgii au deschis ușa cu boturile și au năvălit în cameră. Unde-ați fost, fetelor? a întrebat ea.

— Cred că tocmai au avut ceva noroc, Majestate, a spus Lady Araminta văzându-i cum își ling boticurile.

— Adevărat? a spus Regina mângâindu-i pe cap pe fiecare. Ce ați prins?

— Niște șobolani ieșiți din plintă, presupun, a spus doamna de onoare.
— Doar sunteți niște istețe, așa-i? a spus Regina. Niște fete foarte, foarte istețe.

CAPITOLUL 19

În Marea Galerie, iepurii sărbătoreau. Shylo a fost întâmpinat ca un erou. Sala cea mare era plină de iepuri, iar de la balcoane îi zâmbeau numai fețe vesele. Murmurul vocilor și bocănitul labelor din spate s-au transformat într-un imens crescendo în timp ce era escortat prin mulțime.

Lângă el, Laser mergea șchiopătând ușor, dar la fel de hotărâtă, iar Zeno pășea țanțoș, cu pieptul înainte și bicepșii încordați, însă ținând laba cu delicatețe pe umărul firav al lui Shylo. În capătul sălii, pe o platformă înaltă, era Nelson. Lângă el stăteau Clooney, într-un smoking elegant, și Belle de Paw, în rochie de bal.

Când Shylo a ajuns la ei, Nelson a salutat cu bastonul și Majordomul a bătut cu toiagul de trei ori. Iepurii au făcut liniște.

— Astăzi este o zi foarte specială în Istoria Iepurilor Regali, a spus Nelson.

Apoi s-a uitat la Shylo cu o privire blândă.

— Tu ai făcut ceva ce n-a mai făcut nimeni din afara Ordinului nostru. De aceea, eu am să fac ceva ce n-a mai făcut niciun lider al Iepurilor Regali până acum: am să invit un mic iepuraș de țară să se alăture echipei de elită a Cavalerilor noștri.

Un puternic ropot de bocănituri a răsunat în toată sala. Shylo a simțit că-i crește inima de bucurie. În viața lui nu se simțise atât de mândru. Și-ar fi dorit acum să-l vadă mama lui și Horatio.

Nelson a ridicat laba și în sală s-a făcut din nou liniște.

— Astăzi, Shylo ne-a dat tuturor o lecție. Deși nu este cel mai rapid, cel mai puternic, cel mai agil și nici cel mai neînfricat iepure dintre noi, el a demonstrat că toate acestea nu contează. Contează curajul de a da tot ce e mai bun din tine.

S-a întors spre Shylo.

— Deci, ce spui, Shylo Coadă-Arămie? Dorești să depui jurământul de a apăra Familia Regală de fărădelegile acestei lumi?

Shylo a stat cât a putut de drept, deși nu ajungea prea sus. A ridicat bărbia și s-a uitat la Laser care îi zâmbea cu o expresie de încântare pe chip. Ea a dat ușor din cap, iar Shylo a știut că a fost acceptat.

S-a întors spre Nelson.

— Da, a răspuns el.

Și din nou sala a răsunat de aplauze. Shylo nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

—Și acum…, a spus Nelson cu vocea lui aspră, făcând un semn din cap spre un iepure alb în livrea stacojie ce părea a fi un oficial, care s-a apropiat cu o tavă cu vopsea roșie și o medalie: Ordinul Iepurilor Regali din Londra.

Zeno i-a luat laba lui Shylo și i-a înmuiat-o în vopsea. Apoi a ridicat-o s-o vadă toată iepurimea din sală. În final, Nelson i-a oferit lui Shylo medalia strălucitoare, pe care i-a pus-o la gât astfel încât să-i atârne pe piept, în dreptul inimii care era atât de plină de emoție, încât stătea să-i plesnească.

— Acum, a strigat Majordomul după ce ovațiile din sală s-au mai potolit, nimic nu-i face foame unui iepure mai mult decât aventura. Vă poftim la banchet! Să înceapă petrecerea!

— Ei bine, Shylo cu Emblemă Roșie, a murmurat Nelson, punând o labă în jurul lui. Mâine trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Horatio. Dar deocamdată tu trebuie să te bucuri de această petrecere.

— Va fi și țelină? a întrebat Shylo.

Nelson a zâmbit.

— Câtă poftești.

Într-o vizuină din inima comitatului Northamptonshire, o mamă iepuroaică își hrănea cârdul de iepuri gălăgioși.

— Mai vreau morcovi! spunea Maximilian, cel mai lacom dintre toți.

— Mamă, eu mai vreau varză, cerea Elvira.

— Noi de ce nu mâncăm țelină ca iepurii bogați din Londra? se smirocăia Erica.

Mama Iepuroaică s-a întors spre ei, a trântit jos cratița și și-a scos șorțul.

— Gata! M-am săturat, copii răzgâiați și nesătui ce sunteți! a strigat ea.

S-a gândit atunci la iepurașul ei cel mai mic și mai blând care fusese mâncat de niște șobolani uriași în urmă cu câteva zile și și-a înăbușit un suspin. Maximilian îi spusese că nici chiar el, cu toată forța lui, nu putuse să-l salveze pe frățiorul său. Ce dor îi era de Shylo!

Chiar atunci s-au auzit niște fornăieli și niște foșnete deasupra lor, la gura Vizuinii. Au înghețat cu toții, ridicând ochii spre tavan. Era Tobias, motanul de la fermă? Abia mai îndrăzneau să respire — până când ceva a fost împins prin gaură. S-a rostogolit prin tunel și a aterizat cu un mic *poc* la picioarele Mamei Iepuroaice.

— Oare ce-o fi? a întrebat ea.

S-a aplecat și a luat pachetul de jos. Era o legătură de tulpini de țelină legate cu o fundă roșie, de care atârna un obiect. L-a ridicat în lumină și s-a uitat mai bine.

Era o medalie mare și rotundă, reprezentând o coroană prin care ieșeau două urechi de iepure, și de ea era atașată o etichetă pe care scria simplu:

De la Shylo

Și nu foarte departe, de cealaltă parte a pădurii, îi era livrată o scrisoare bătrânului iepuroi cenușiu Horatio. El a

recunoscut imediat scrisul și o clipă a simțit că inima i-a stat în loc. S-a cufundat în fotoliul său jerpelit și și-a pus pe nas ochelarii cu ramele crăpate. Încet, cu o labă tremurândă, a deschis plicul și a scos scrisoarea care era împăturită și purta sigiliul de ceară stacojie al Iepurilor Regali din Londra.

AI FĂCUT BINE CĂ NI L-AI TRIMIS PE SHYLO. DAR AI GREȘIT CĂ N-AI VENIT TU.

S-AU SCHIMBAT MULTE ÎN ANII CÂT AI FOST PLECAT. DAR LUCRURILE IMPORTANTE RĂMÂN MEREU NESCHIMBATE: EȘTI FRATELE MEU, HORATIO, ȘI UN MEMBRU VALOROS AL ORDINULUI IEPURILOR REGALI DIN LONDRA. MI-A FOST DOR DE TINE. MĂ BUCURĂ NESPUS VESTEA CĂ TRĂIEȘTI, DAR SUNT CURIOS SĂ AFLU CUM AI REUȘIT — ȘI DE CE AI ALES SĂ FUGI.

VINO ÎNDATĂ. PENTRU CĂ AVEM UN NOU MEMBRU CARE A DAT DOVADĂ DE INTELIGENȚĂ ȘI UN CURAJ EXTRAORDINAR. ȘTIU CĂ VA VREA SĂ-ȚI POVESTEASCĂ EL ÎNSUȘI DESPRE TRIUMFUL SĂU. VIAȚA E O AVENTURĂ, FRATE DRAG. ORICE E POSIBIL PE LUME — CU VOINȚĂ ȘI NOROC, UN MORCOV PROASPĂT, UN NAS UMED ȘI UN DRAM DE CURAJ NEBUN!

AȘTEPT CU BUCURIE ÎNTOARCEREA TA.

NELSON

Horatio a dus o labă la gură și a oftat. Era pregătit să iasă din ascunzătoare și să se întoarcă la vechea lui viață? Era pregătit să-și spună povestea care vorbea nu doar despre vitejie, ci și despre lașitate? Era pregătit să dea ochii cu Messalina și Haita ei care l-ar fi ucis în Coteț dacă n-ar fi avut parte de o întorsătură norocoasă a sorții?

Nu era sigur. Dar ce fel de viață era aceasta aici, la țară, unde stătea mereu atent să audă zgomotul pașilor de câini care credea că vor veni în orice clipă, căci fără îndoială Haita nu va renunța niciodată să-l caute pe singurul iepure care a reușit vreodată să scape?

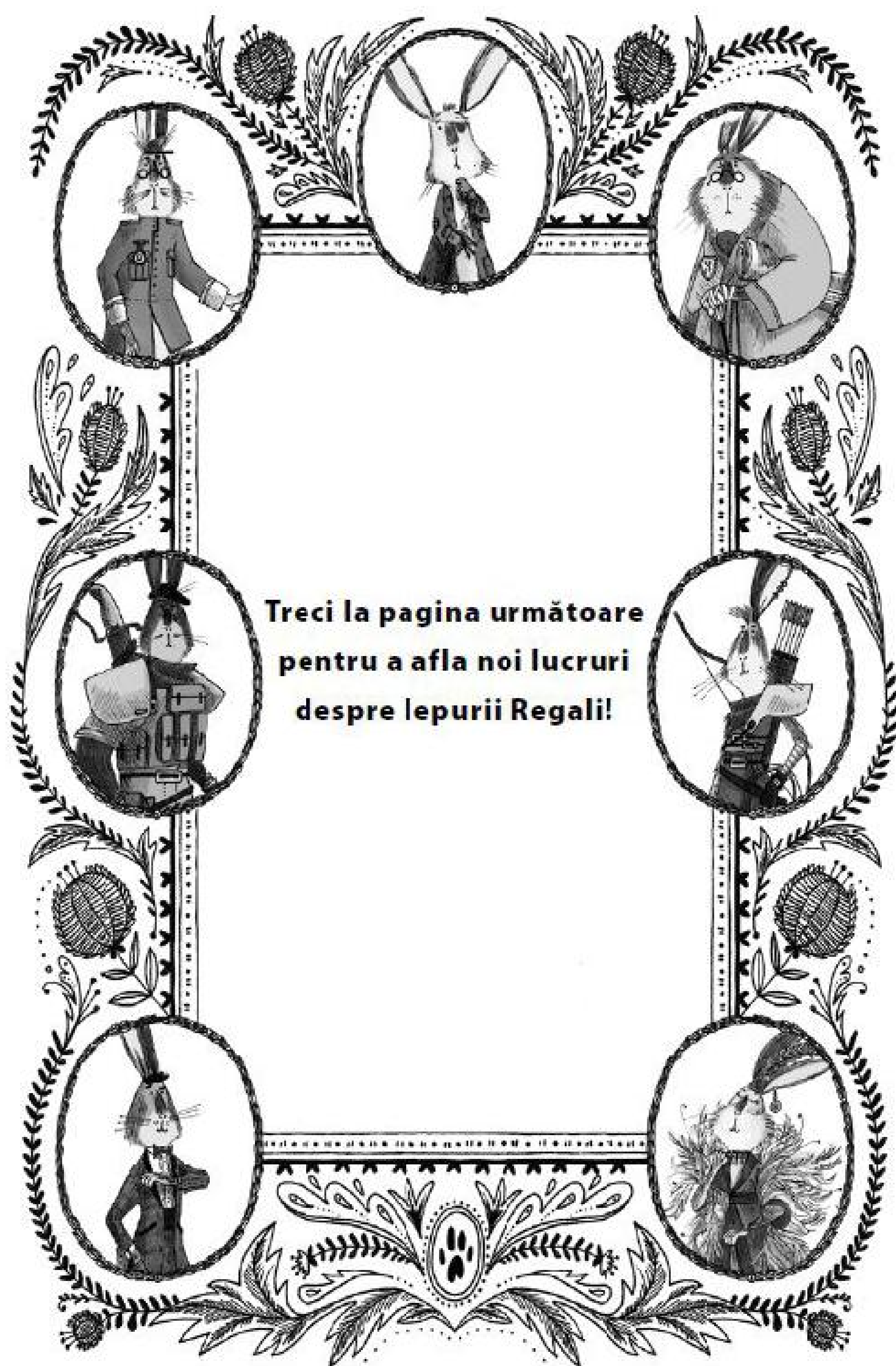
Apoi s-a gândit la Shylo și chipul i s-a luminat de un surâs. Nu era mândru de faptul că se ascunsese în toți acești ani, lăsându-și fratele să creadă că a murit, dar era mândru de Shylo. *Foarte* mândru. Da, s-a gândit el fericit, dacă un iepuraș de la țară, slab și pricăjit, își poate descoperi curajul pe care nu știa că-l are, atunci *el*, Horatio, își poate recăpăta curajul pe care l-a pierdut.

A râs în sinea lui. Nu-i trecuse niciodată prin minte că tânărul Shylo Coadă-Arămie va ajunge să-i dea o lecție despre curaj.

Dar așa a fost.

Treci la pagina următoare
pentru a afla noi lucruri
despre lepurii Regali!

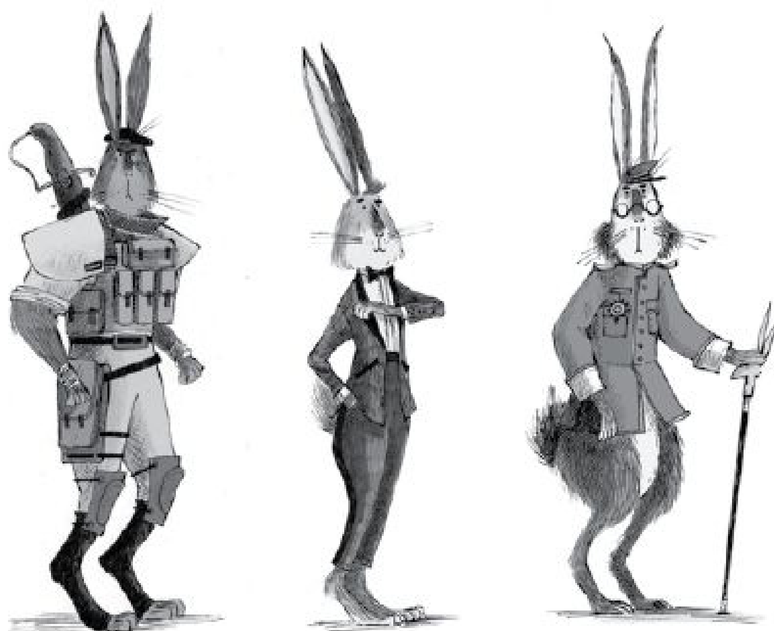
Cât de bine îi cunoști pe Iepurii Regali din Londra?

Ştii cărui iepure îi aparţine replica următoare...?

„Eu nu pot exista fără *mes diamantes*!"

„Monştrilor!"

„Ești mai curajos decât crezi."

„Avem nevoie nu doar de vorbe,
ci și de fapte."

„Sunt atât de frumooos!"

„Cu voință și noroc, cu un morcov
proaspăt, un nas umed și un dram
de curaj nebun!"

ZECE LUCRURI DESPRE PALATUL BUCKINGHAM

1. Palatul Buckingham este reședința oficială a Reginei și totodată principala reședință londoneză a Familiei Regale.

2. Palatul a fost reședința oficială a monarhilor britanici încă din anul 1837, când Regina Victoria s-a mutat aici după încoronare.

3. Palatul Buckingham a fost construit în 1705 ca reședință privată a Ducelui de Buckingham. Inițial era cunoscut sub numele „Casa Buckingham“, care a fost cumpărată de regele George al III-lea pentru soția sa, Charlotte. George al IV-lea a început să o transforme într-un palat în anul 1826.

4. Într-adevăr, pe sub Palatul Buckingham există tuneluri secrete care leagă edificiul de străzile din împrejurimi.

5. Palatul nu este doar reședința Familiei Regale — aici locuiesc peste 800 de membri ai personalului care deservește Casa Regală.

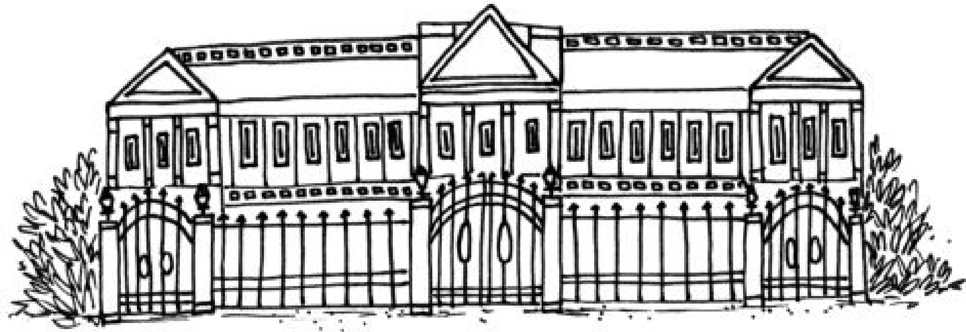
6. Palatul are în jur de 600 de camere, dintre care 19 camere de stat, 52 de dormitoare regale și pentru oaspeți, 188 de dormitoare pentru personal, 78 de băi, 92 de birouri, o sală de cinema și o piscină. De asemenea, are propriul oficiu poștal și propria secție de poliție!

7. În Palatul Buckingham există 350 de ceasornice și pendule — acestea sunt întoarse o dată pe săptămână de doi experți care lucrează cu normă întreagă pentru a le menține în funcțiune!

8. Sala de Bal din Palatul Buckingham a fost inaugurată în anul 1856 și la vremea aceea era cea mai mare sală de bal din Londra.

9. Palatul are 760 de ferestre care trebuie șterse o dată la șase săptămâni!

10. Este foarte ușor de știut când Regina este acasă. Se vede steagul regal fluturând în vârful Palatului Buckingham. Acest steag se cheamă Stindard Regal. Când Regina nu este prezentă acolo, pe palat este arborat Drapelul Uniunii.

TEST:
Tu ai calităţile necesare pentru a deveni un Iepure Regal?

1. Îți place să vezi fotografii cu vedete surprinse în ipostaze jenante?

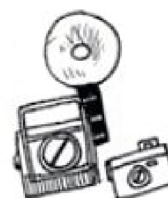
   a) Da, bineînțeles. Sunt vedete!
   b) Uneori, dar numai dacă sunt foarte renumite.
   c) Nu, deloc.

2. Te întorci cu un prieten de la școală și pe drum vezi că unui coleg de școală care merge în fața voastră îi scapă pe jos o monedă de 2 lire sterline. Ce faci?

   a) O iei repede și o bagi în buzunar înainte să te vadă cineva.
   b) Te faci că nu vezi și treci mai departe împreună cu prietenul tău.
   c) O iei de jos și alergi după băiat ca să i-o dai înapoi.

3. Care este modul tău preferat de a te relaxa?

   a) Să te admiri în oglindă.
   b) Să stai de vorbă cu prietenii.
   c) Să citești o carte.

4. Auzi din întâmplare că fratele tău plănuiește să-i joace o farsă surorii tale mai mici. Ce faci?

   a) Nu spui nimic. E doar o glumă.
   b) Îi spui fratelui tău că n-ar trebui s-o facă, dar în sinea ta crezi totuși că e foarte amuzantă.
   c) Îi spui imediat surorii tale și amândoi plănuiți o altă farsă ca să vă răzbunați pe fratele vostru.

5. Prietenul tău îți spune un secret despre cineva de la școală. Ce faci?

a) Îi spui colegului cu care stai în bancă la ora de matematică, apoi persoanei din fața ta când stai la rând la cantină, astfel încât până la ora prânzului află toată lumea din școală.
b) Îi spui și altei colege, dar numai pentru că ea te-a întrebat.
c) Păstrezi secretul.

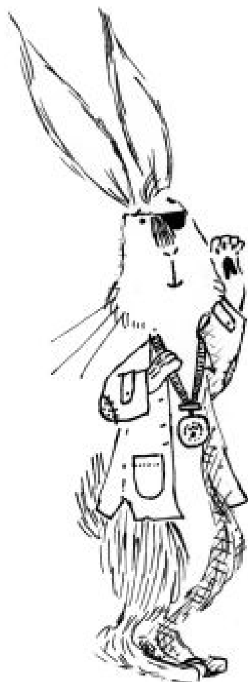
6. După școală, vezi că un băiat mai mare se ia de o fată mai mică. Ce faci?
a) Te faci că nu vezi și mergi mai departe.
b) Aștepți până pleacă agresorul, apoi o întrebi pe fată dacă se simte bine și o sfătuiești să-i spună unui profesor ce s-a întâmplat.
c) Te duci și o întrebi pe fată dacă vrea s-o conduci acasă și apoi îi zici că mergi cu ea să-i spună unui profesor.

Dacă majoritatea răspunsurilor sunt a)
Ești o persoană deschisă și amuzantă, dar deocamdată nu tratezi lucrurile cu suficientă seriozitate pentru a fi un Iepure Regal.

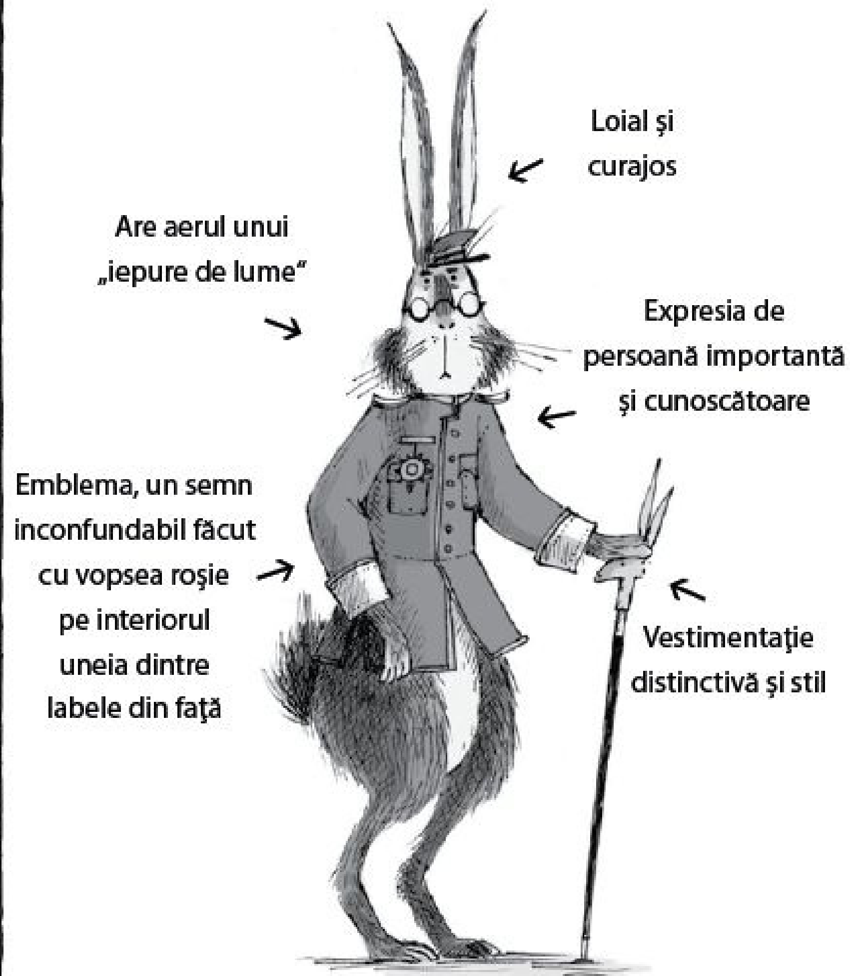

Dacă majoritatea răspunsurilor sunt b)
Ești o persoană de încredere și ai mulți prieteni, dar nu faci întotdeauna ce trebuie. Mai încearcă — într-o zi ai putea deveni un membru al Ordinului Iepurilor Regali!

Dacă majoritatea răspunsurilor sunt c)
Ești loial, curajos, inteligent și știi să păstrezi un secret — ești candidatul perfect pentr u a deveni un Iepure Regal!

CUM RECUNOȘTI UN IEPURE REGAL

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI CU AUTORII

1) Cum v-a venit ideea să scrieți Ordinul Iepurilor Regali din Londra?

Santa: *Când fiul nostru Sasha avea șase ani, într-o noapte nu putea să doarmă. Ca să-l ajut să se liniștească, i-am spus să se gândească la ceva ce-i place. El a răspuns: iepuri. Apoi l-am întrebat unde trăiesc ei și el mi-a spus: sub Palatul Buckingham. Imediat am văzut cartea. Era o idee minunată pentru o poveste. M-am dus repede și i-am spus lui Sebag — așa îl alint eu pe soțul meu Simon — și a fost și el de părere că era o idee excelentă. Ne-a luat șase ani ca să punem la punct intriga înainte să ne apucăm s-o scriem împreună.*

2) Ce parte din poveste v-a plăcut cel mai mult când ați scris-o?

Santa: *Mie mi-au plăcut foarte mult scenele emoționale. Când Shylo își dorește să fie curajos și stă la gura vizuinei contemplând stelele. Când pornește prin tunel și este foarte speriat, apoi își dă seama cât a fost de curajos și se simte mai bine în pielea lui.*

Simon: *Mie mi-a plăcut când am scris scenele de acțiune. Când Shylo este în tunel și îi înfruntă pe Ratzi și fuga din final când Zeno vine la timp și-l salvează.*

3) Aveți vreun preferat printre Iepurii Regali?

Ne plac toți iepurii. E foarte greu să alegem care dintre ei ne place cel mai mult.

4) Cum ați ales numele personajelor?

Sebag s-a gândit la Shylo, Zeno și Belle de Paw. Fiica noastră Lily s-a gândit la Laser. Fiul nostru Sasha s-a gândit la Clooney. Santa s-a gândit la Horatio și Nelson.

5) Ce carte v-a plăcut cel mai mult când erați copii?

Santa: Vântul prin sălcii *și* Winnie the Pooh.

Sebag: Robinson Crusoe.

6) Care este principalul sfat pe care l-ați da celor care vor să devină scriitori?

Să le placă ceea ce scriu. Dacă ȚIE îți place, le va plăcea și cititorilor.
Să creeze spiritul locului prin sunet, miros și culoare. Cititorii vor avea impresia că se află acolo dacă pot mirosi, auzi și vedea locul despre care scrii.
Să nu se îngrijoreze dacă nu iese totul perfect de la început. Mai întâi să scrie, apoi să revină asupra textului și să-l șlefuiască. Să se concentreze să aștearnă povestea pe hârtie.

7) Dacă n-ați fi scriitori, ce v-ați vedea făcând?

Santa: *Mi-ar plăcea să fiu profesoară de școală primară, pentru copiii cu vârste între șapte și unsprezece ani.*

Sebag: *Mie mi-ar plăcea să fiu actor.*

MULȚUMIRI

Într-o noapte, în urmă cu șapte ani, fiul nostru Sasha, care avea vreo șase anișori, nu putea să doarmă. „Gândește-te la ceva ce-ți place“, i-am spus. „Iepuri“, a răspuns el. „Unde trăiesc ei?“ l-am întrebat. Sasha s-a gândit puțin, apoi a spus: „Sub Palatul Buckingham“. Așa s-a născut ideea. Curând am început să ne imaginăm lumea magică a Iepurilor Regali din Londra; Bocănitorii și Ratzii, vulpile și nurcile, de la tunelele de sub Palatul Buckingham până la Casa Albă și așa mai departe. În timp ce ne-o imaginam, eram ocupați să scriem alte cărți, romane și istorii. Au trecut șase ani. Când, în sfârșit, am început demersul serios și totodată amuzant de a crea această lume, apoi de a o scrie, Sasha avea treisprezece ani, iar fiica noastră Lily, cincisprezece. Le mulțumim lui Lily, care a citit cartea în timp ce o scriam și care ne-a dat sfaturi precise și pertinente, și lui Sasha pentru idee — le mulțumim amândurora pentru dragostea, sprijinul și nebuniile lor. Noi am crezut întotdeauna în povestea noastră, dar nu eram siguri că le va plăcea și celorlalți. De aceea, dorim să le mulțumim din suflet celor cărora le-a plăcut și le place. Minunaților noștri agenți, Sheila Crowley de la Curtis Brown și Georgina Capel de la Capel and Land, lui Luke Speed, strălucitul nostru impresar de la Curtis Brown. Lui Ian Chapman, cel care se află la cârma editurii Simon & Schuster, echipei lui de oameni talentați și energici care ne-au ajutat să ne dezvoltăm ideea: Jane Griffiths, Jenny Richards și Jane Tait. Desigur, povestea noastră nu ar fi prins viață fără minunatele ilustrații ale lui Kate Hindley. Îi suntem extrem de recunoscători lui Kate pentru munca ei migăloasă și pentru talentul ei extraordinar.

DESPRE AUTORI

Santa Montefiore și Simon Sebag Montefiore sunt niște povestitori renumiți, ale căror cărți de succes au fost publicate în peste patruzeci de limbi. Amândoi au scris cărți care au ajuns numărul unu în topul celor mai bine vândute cărți publicate de *Sunday Times*. Santa Montefiore este romancieră. Simon Sebag Montefiore scrie cărți de ficțiune, dar și istorice. Sunt căsătoriți, au doi copii și locuiesc la Londra. Aceasta este prima carte pe care au scris-o împreună.

ORDINUL IEPURILOR REGALI DIN LONDRA

Fii pe fază:
urmează și volumul doi!

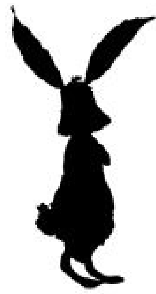

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents